

NAŠA MISIA

MISIJNÝ OKTÓBER 2021

 SPOLOČNOSŤ
BOŽIEHO
SLOVA

Čítajte hlasy....

...aby ste počuli hlasy tých,
ktorí potrebujú pomoc vašej modlitby

www.verbisti.sk

Jeho misia je tiež našou misiou! Poznáš svoju misiu?

Viac informácií ako sa stať misionárom
Spoločnosti Božieho Slova nájdeš na

www.verbisti.sk

NAŠA MISIA

Posolstvo Svätého Otca Františka k Svetovému dňu misií 2021

„My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli“

Drahí bratia a sestry,

Skúsenosť apoštolov

keď zažívame silu Božej lásky, keď spoznávame Božiu otcovskú prítomnosť v našom osobnom a komunitnom živote, nemôžeme konať inak ako hlásať a deliť sa o to, čo sme videli a počuli.

V tajomstve svojho vtelenia, vo svojom evanjeliu a Veľkej noci nám Ježiš zjavuje svoj vzťah s učeníkmi a svoju ľudskú prirodzenosť, ktoré nám odhaľujú, ako veľmi Boh miluje človeka a ako si prisvojuje naše radosti i naše trápenia, naše túžby aj naše obavy (porov. Druhý vatikánsky koncil, *Gaudium et spes*, 22).

Všetko na Kristovi nám pripomína, že svet v ktorom žijeme a potreba jeho vykúpenia, nie sú mu cudzie; pozýva nás tiež k tomu, aby sme sa aktívne zapojili do jeho misie: „Chodte preto na rózcestia a všetkých, čo nájdete, zavolajte na svadbu“ (Mt 22, 9).

Nikto nie je cudzí, nikto sa nesmie cítiť voči tejto súcitnej láske cudzí alebo vzdialený.

Dejiny evanjelizácie začali Pánovou vášnivou túžbou povolať človeka a nadviazať s každým priateľský dialóg tam, kde sa nachádza (porov. Jn 15, 12–17).

Apoštoli nám to zvestovali ako prví, pričom si spomínajú dokonca na deň a hodinu, keď sa s ním stretli: „Boli asi štyri hodiny popoludní“ (Jn 1, 39).

Priateľstvo s Pánom, vidieť ho uzdravovať chorých, stolovať s hriešnikmi, pristupovať k vylúčeným, dotýkať sa nečistých, identifikovať sa s núdznymi, predkladať blahoslavenstvá a učiť novým spôsobom, s veľkou mocou, to všetko v nich zanechalo nezmazateľnú stopu, vyvolávajúcu údiv a neovládateľnú vďačnú radosť. Prorok Jeremiáš opísal túto skúsenosť ako „horiaci oheň“ Božej činnej prítomnosti v našich srdciach, ktorý nás ženie na misie, napriek obetiam a nepochopeniu, ktoré si to niekedy vyžaduje (porov. 20, 7–9). Láska je vždy v pohybe a uvádza nás do pohybu, aby sme sa podelili o nádherné posolstvo prinášajúce nádej: „Našli sme Mesiáša“ (Jn 1, 41).

S Ježišom sme videli, počuli a zakúsili, že veci môžu byť aj inak. On už dnes nastoľuje budúce časy, keď nám pripomína základný znak nášho ľudského bytia, na ktorý neraz zabúdame, že sme boli „stvení pre plnosť, ktorá sa dosahuje jedine v láske“ (encyklika Fratellitutti, 68). Nové časy vzbudzujú vieru schopnú podnietiť k iniciatíve a formovať spoločenstvá mužov a žien, ktorí sa učia prijať vlastnú krehkosť a krehkosť druhých, podporujú bratstvo a sociálne priateľstvo (porov. tamže, 67). Cirkveň spoločenstvo ukazuje svoju krásu zakaždým, keď si s vďačnosťou pripomína, že Pán nás miloval ako prvý (porov. 1 Jn 4, 19). „To, že si nás Pán s láskou vyvolil, nás udivuje a údiv z jeho vlastnej povahy nie je možné ovládnuť ani si ho nemožno privodiť... Iba tak môže vykvetnúť zázrak vďačnosti, bezodplatného sebadarovania. Ani misionársku horlivosť nemožno nikdy získať len ako dôsledok uvažovania alebo vypočítavosti. Byť „v misijnom nastavení je odrazom vďačnosti“ (Posolstvo Pápežským misijným dielam, 21. mája 2020).

Vtedajšia doba nebola ľahká: prví kresťania začali svoj život viery v nepriateľskom a ťažkom prostredí. Ich rozprávania o sociálnom vylúčení a väznení sa prepletajú s vnútornými i vonkajšími protivenstvami, ktoré zdanlivo protirečia, či dokonca popierajú to, čo videli a počuli. No skôr než by to pre nich predstavovalo ťažkosť či prekážku, ktorá by ich prinútila cúvnuť alebo uzavrieť sa do seba, viedlo ich to k tomu, že každú nepríjemnosť, odpor a ťažkosť premenili na misijnú príležitosť. Aj obmedzenia a prekážky sa pre nich stali privilegovanými miestami na pomazanie všetkých a všetkého Pánovým Duchom. Nikto a nič nemohlo ostať nedotknuté ich oslobodzujúcim hlásaním.

Živé svedectvo o tom všetkom máme v Skutkoch apoštolov, v knihe, ktorú misionárski učenici majú vždy poruke. Je to kniha, ktorá hovorí o tom, ako sa vôňa evanjelia začala šíriť tam, kam prišlo, a ako vyvolávalo radosť, ktorú môže darovať len Duch Svätý. Kniha Skutky apoštolov nás učí, ako vydržať skúšky v pevnom primknutí sa ku Kristovi, aby tak dozrelo naše „presvedčenie, že Boh dokáže konať za každých okolností aj uprostred zdanlivého zlyhania,“ a istota, že „kto sa z lásky ponúkne a daruje Bohu, určite prinesie úrodu“ (porov. Jn 15, 5), (apošt. exhortácia Evangelii gaudium, 279)

To isté platí pre nás: ani aktuálna historická chvíľa nie je ľahká. Pandémia odhalila a prehĺbila bolesť, osamelosť, chudobu a nespravodlivosť, ktorými už doteraz mnohí trpeli, odhalila aj naše falošné istoty, a tiež fragmentáciu a polarizáciu, ktoré nás v tichosti rozdeľujú. Najkrehkejší

a najzraniteľnejší ešte viac okúsili vlastnú zraniteľnosť a krehkosť. Zažili sme sklúčenosť, rozčarovanie, únavu; mohla sa nás dokonca zmocniť všeobecná zatrpknutosť,

ktorá odníma nádej. My však „nie seba hlásame, ale Ježiša Krista, Pána; my sme len vaši služobníci pre Ježiša“ (2 Kor 4, 5). Preto v našich komunitách a našich rodinách cítime zaznievať Slovo života, ktoré sa ozýva v našich srdciach a hovorí nám: „Niet ho tu. Vstal z mŕtvych“ (Lk 24, 6). Slovo nádeje, ktoré láme každý determinizmus a ktoré tým, čo mu dovoľia dotknúť sa ich, dáva

potrebnú slobodu a odvahu vstať a tvorivo hľadať všetky možné spôsoby, ako prežívať súcitu, „sviatosť“ Božej blízkosti voči nám, ktorá nikoho nenecháva opusteného na kraji cesty. V tomto čase pandémie, keď pod zámkou bezpečného sociálneho odstupu existuje pokušenie skrývať a zdôvodňovať ľahostajnosť a nezájum, je naliehavá misia súcitu, ktorá dokáže z nutného odstupu urobiť príležitosť na stretnutie, starostlivosť a podporu. To „čo sme videli a počuli“ (Sk 4, 20), milosrdenstvo ktoré sme okúsili, sa môže stať dôveryhodným a vzťahným bodom, ktorý nám umožní znovuzískať spoločné nadšenie pre budovanie „spoločenstva solidarity a vzájomnej súdržnosti, ktorému venujeme čas, úsilie i prostriedky“ (encyklika Fratellitutti, 36). Práve jeho Slovo je pre nás denne vykúpením a spásou pred výhovorkami, ktoré nás vedú uzavrieť sa do najzbabeljšieho skepticizmu: Aj tak je to jedno, nič sa nezmení. Na otázku: Prečo by som sa mal vzdať svojho pohodlia a svojich pôžitkov, keď nevidím nijaký podstatný výsledok? Je stále rovnaká odpoveď: Ježiš Kristus vyhral nad hriechom a smrťou a oplýva mocou. Ježiš Kristus naozaj žije (porov. apošt. exhortácia Evangelii gaudium, 275) a chce, aby sme aj my žili ako bratia a sestry a boli schopní prijať túto nádej a deliť sa o ňu. V aktuálnej situácii sú naliehavo potrební misionári nádeje, ktorí budú schopní s Pánovým pomazaním prorocky pripomínať, že nikto sa nemôže spasit' sám.

Aj my rovnako ako apoštoli a prví kresťania, zo všetkých síl hovoríme: „My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli“ (Sk 4, 20). Všetko, čo sme prijali a všetko čo nám Pán postupne daroval, dal nám preto, aby sme s ním ráťali a nezištne to darovali druhým. Ako apoštoli, ktorí videli, počuli a dotýkali sa Ježišovej spásy (porov. 1 Jn 1, 1–4), aj my sa dnes môžeme denne dotýkať trpiaceho a osláveného Kristovho tela v dejinách a nachádzať tak odvahu deliť sa so všetkými o nádejplnú budúcnosť, ktorá je toho nesporným znakom, rodiacim sa z poznania, že Pán nás sprevádza. Ako kresťania si nemôžeme nechať Pána len pre seba: evanjelizačné poslanie Cirkvi vyjadruje jej komplexný a verejný význam v premene sveta a ochrane stvorenstva.

Pozvanie pre každého z nás

Téma tohoročného Svetového dňa misií „My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli“ (Sk 4, 20) je pre každého z nás pozvaním, aby sme prevzali zodpovednosť a hovorili o tom, čo nosíme v srdci. Toto poslanie bolo a stále je typickým znakom Cirkvi: „Cirkveň je tu pre hlásanie evanjelia“ (sv. Pavol VI., apošt. exhortácia Evangeliiinuntiandi, 14). V osobnej izolácii či uzavretosti do malých skupín náš život viery slabne, stráca prorocký rozmer a schopnosť žasnúť a byť vďačný; z dôvodu vlastnej dynamiky si totiž viera vyžaduje čoraz väčšiu otvorenosť, ktorá dokáže dosiahnuť a objasniť všetkých. Prví kresťania vôbec neboli v pokušení uzavrieť sa a vytvoriť akúsi elitu. Boli priťahovaní Pánom a jeho ponukou nového života: ísť k pohanom a svedčiť o tom, čo videli a počuli, že Božie kráľovstvo je blízko. Robili to veľkodušne, vďačne a ušľachtilo, ako tí, čo sadia, hoci vedia, že iní budú jesť ovocie ich práce a ich obiet. Preto rád uvažujem nad tým, že misionármi môžu byť „aj tí najslabší, hendikepovaní a zranení, pretože vždy treba umožniť, aby sa dobro odovzdávalo, aj keď koexistuje s mnohými krehkosťami“ (posynodálnaapošt. exhortácia Christusvivit, 239).

Na Svetový deň misií, ktorý sa každoročne slávi na predposlednú októbrovú nedeľu, si s vďačnosťou pripomínáme ľudí, ktorí nám svojím svedectvom života pomáhajú obnoviť náš krstný záväzok: byť veľkodušnými a radostnými apoštolmi evanjelia. Zvlášť si spomínáme na tých, ktorí boli schopní vydať sa na cestu a zanechať vlastnú krajinu a rodinu, aby sa evanjelium bez meškania a bez obáv dostalo do osídlených kútov a miest, kde mnohé životy prahnú po požehnaní.

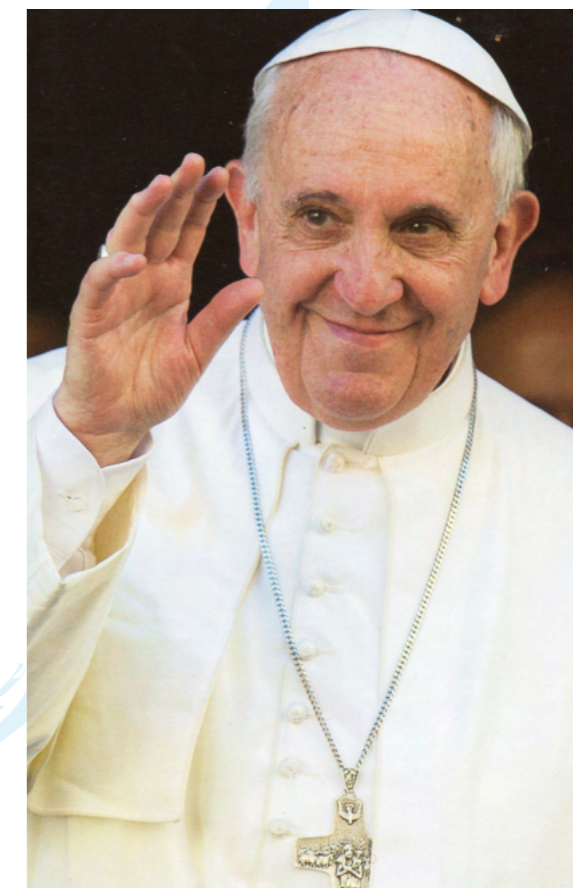
Uvažovanie o ich misijnom svedectve nás pobáda, aby sme odvážne a naliehavo prosili „Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“ (Lk 10, 2). Uvedomujeme si totiž, že povolanie na misie nie je len záležitosťou minulosti alebo romantickou spomienkou na dávne časy. Ježiš aj

dnes potrebuje srdcia schopné prežívať povolanie ako skutočný príbeh lásky, ktorý ich posielal na periferie sveta, aby sa tam stali poslami a nástrojmi súcitu. A toto povolanie adresuje Pán všetkým, hoci nie rovnakým spôsobom. Myslíme na to, že existujú periferie aj v našej blízkosti, v centre miest, alebo v našej rodine. Univerzálna otvorenosť lásky nemá geografický, ale existenciálny rozmer. Vždy, no zvlášť v týchto časoch pandémie, je dôležité zlepšovať sa v dennej schopnosti rozširovať svoj okruh a ísť aj za tými, ktorých spontánne nepovažujeme za súčasť vlastného okruhu záujmov, hoci sú blízko nás (porov. encyklika Fratellitutti, 97). Žiť pre misiu znamená odvážiť sa zmýšľať rovnako ako Ježiš Kristus a byť spolu s ním presvedčený, že tí okolo mňa sú moji bratia a sestry. Nech sa jeho súcinná láska dotkne aj našich srdc a spraví z nás všetkých misijných učeníkov.

Nech Mária, prvá misijná učeníčka, vzbudí vo všetkých pokrstených rastúcu túžbu byť v našich krajinách soľou so svetlom (porov. Mt 5,13 – 14).

V Ríme pri sv. Jánovi v Lateráne 6. januára 2021, na slávnosť Zjavenia Pána.

František

P. Pavol Baláž SVD – misijný sekretár

Drahí misijní dobrodinci,
drahí priatelia misií.

V jednej svojej téze Karl Wallner v knihe Misijný manifest píše, že Cirkev, ktorá k ľuďom neprichádza s radosťou a presvedčením, nemá misie a stráca svoje prečo a načo. Nestojí za nič. Namiesto toho aby rástla, sa scvrkáva.

Radosť a presvedčenie je niečo, čo by mal mať každý kresťan, ktorý zažíva a prežíva svoj hlboký osobný vzťah so zmŕtvychvstalým Kristom. Je to niečo, čo nás dvíha vyššie a ďalej, čo nás má robiť šťastnými a čo nás presvedča, že kráčame po správnej ceste.

Možno sa pýtame, že o akú radosť a presvedčenie ide. Správne odpovedal istý pán, ktorý sa zúčastňoval na predkrstnej príprave svojho, teraz už pokrsteného syna, keď odpovedal, že je to radosť z toho, že sme Božími deťmi. Božími synmi a dcérami, pretože Pán Boh z lásky stvoril človeka, požehnal ho, obdaril ho rozumom a slobodnou vôľou...

Liturgickou spomienkou na sv. Teréziu z Lisieux, ktorá bola vyhlásená za patrónku misií, a ktorú slávime 1. októbra, začíname sláviť misijný mesiac. Misijný mesiac, ktorý v našom prostredí je tiež mesiacom, v ktorom sa intenzívnejšie modlíme posvätný ruženec a prosíme Pannu Máriu, aby sa prihovárala za nás u svojho Syna.

V tohtoročnom poslanstve Sv. Otca Františka čítame, že keď zažívame silu Božej lásky, keď spoznávame Božiu otcovskú prítomnosť v našom osobnom a komunitnom živote, vtedy nemôžeme konať inak, ako hlásať a deliť sa o to, čo sme videli a počuli. A zaiste, nedá sa hlásať niečo, čo zažívame hlboko z Božej lásky, bez radosť a presvedčenia, že je to to najlepšie a najsprávnejšie.

Priateľstvo s Kristom by sme mali zaradiť medzi prvoradý a najdôležitejší spôsob, ako si zachovať v sebe čistotu srdca a videnia. Pretože len v takomto vzťahu, ktorý sa nám stáva zrkadlom svedomia, si uvedomujeme hĺbku a krásu života ako takého. Ako sa píše v encyklike Fratelli tutti: „...boli sme stvorení pre plnosť, ktorá sa dosahuje jedine v láske“. V láske, ktorá podnecuje k iniciatíve a formuje spoločenstvá mužov a žien, ktorí sa usilujú prijať vlastnú krehkosť a krehkosť druhých.

Skutočné priateľstvo s Kristom nám napomáha vydržať skúšky a dokonca aj také, ktoré sú z ľudského vedomia pre nás neprekonateľné. Jedine s Ním a v ňom nachádzame nádej, potrebnú slobodu a odvahu vstávať a tvoriť.

Tohtoročnou témou Svetového dňa misií ako píše Sv. Otec František je: „my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli“ (Sk 4,20) a zároveň pre nás je to pozvaním, aby sme prevzali zodpovednosť a hovorili o tom, čo nosíme vo svojom srdci.

Možno počas pandémie Covid-19 sme sa uzavreli, izolovali od druhých, možno naša viera, keďže sme sa spoločne nezúčastňovali na spoločných slávnostiach ochabla a zoslabla, ale neustále sme pozvaní, aby sme povstali. A povstať môžeme len vtedy, ak máme silu. Možno otázka pre nás samých je, že kde nachádzame silu vstať z izolovanosti a nadobudnúť to čo sme mali predtým, alebo ešte viac získať z tohto obdobia čo najviac pre náš rast?

Život kresťana mal by byť svedectvom a vzorom pre druhých. Vyjsť z „periférie svojho sveta“ a nahľadnúť do toho, k čomu som pozvaný. Hovoriť o tom čo žijeme, ako to žijeme a v spoločenstve iných ľudí rásť v pokore a láske. Prichádzajme ako spoločenstvo, aj ako jednotlivci k tým druhým s radosťou a s presvedčením, že chceme rásť, chceme vychádzať zo svojej periférie života a chceme napomáhať v obnove svojim spôsobom života.

P. Kamil Kočan SVD, Zimbabwe

Misionárov deň

Do uší mi prenikne hlasné: „Kwé, kwééé!“ Otvorím oči a poďakujem Bohu za nový deň. Aj za kwe-kwe vtáka, čo sa už od svitania kŕmi ovocím na našich stromoch. Slnko je ešte slabé. Len pomaličky zohrieva studený ranný vzduch náhornej roviny, kde leží Bulawayo. Druhé najväčšie mesto juhoafrickej krajiny Zimbabwe sa znovu zobúda.

Odhrniem deku a kľaknem si vedľa postele na starý, šedivý koberec. Cez veľikánske okno vidím zarosenú trávu, ovocný sad a za ním mohutné koruny ozdobných stromov a múr, ktorý delí náš misijný dom od rušnej cesty. Po prvých ranných modlitbách si povystieram hnáty a upracem posteľ. Písací stôl je zaprataný rozrobenými misijnými projekta- mi. Pri pohľade naň si zhlboka vzdychnem. Viem, že im zasa nebudem venovať veľa pozornosti. Prejdem ku dverám pomedzi krabi- ce s knihami, šatstvom a potravinami pre chudobných. Treba ísť do kúpeľne na druhom konci chodby a tam umyť a učlovečiť misionára, ktorého sem láskavý Pán poslal pred deviatimi rokmi. V zrkadle pozerám na jeho vrásky a kruhy pod očami. Dnes večer pôjdem spať skôr, nahovárám si. A vševediaci Boh sa súcitne pousmeje.

Potom nasleduje osobná modlitba, čas len s ním. Z laptopu mi tíško hrá pomalá chválová pieseň, kým najvyššej Trojici hovorím, aká je skvostná. Odovzdaný do jej moci, obliekam si džínsy a kňazskú košeľu, kombináciu bežnú pre mňa – kaplána vysokých škôl.

Vchádzam do našej krpatej kaplnky. Je tu iba oltár a pár

stoličiek. A samozrejme Ježiš v Eucharistii v maličkom svätostánku v tvare Afriky. Pokľaknem pred ním a prichystám všetko na svätú omšu a spoločné modlitby mojej komunity.

O chvíľu prichádza páter Vincent, náš predstavený. On pochádza zo susednej Zambie a je šéfom všetkých tridsi- atich misionárov verbistov tu v Zimbabwe. Naša Spoločnosť Božieho Slova pôsobí v tejto krásnej krajine už 35 rokov. Stihla založiť mnoho farností, preložiť Sväté Písmo do miestnych jazykov, aj rozbehnúť zopár špeciálnych apoštolátov. Napríklad nahrávacie štúdio, knižné centrum, službu chorým, aj starostlivosť o vysokoškolákov.

Dvere kaplnky sa znovu otvoria a na svoje obľúbené miesto sa prediera páter Gabriel. Nízky, zavalitý dobrák z Ghany tu býva s nami, odkedy je na dôchodku. Pomodlíme sa spolu ranné chvály z breviára a modlitby našej misijnej spoločnosti. Nato si jeden z nás oblečie ornát a predsedá krátkej komunitnej svätej omši. Medzitým mama Mercy v kuchyni postaví vodu na čaj. Každá žena sa tu volá mama. Mercy tu pracuje ako kuchárka a hoci nevie variť, snaží sa.

Prichádzame na raňajky. Na stole je anglický toastový chlieb, margarín a pomarančová marmeláda. Do čaju sa pridá trochu mlieka a cukru a po požehnaní sa pustíme do jedla. Vincent nám zreferuje najnovšie správy zo sveta, Gabriel vyťahne dva-tri príbehy zo svojho misionárskeho života a ja iba krátko poviem, čo ma v tento deň čaká, lebo už musím vstať od stola a ísť.

Nechce sa mi. To je väčšinou dobré znamenie, že Boh bude konať veľké veci. Posielam správu všetkým mojim katolíckym študentom na Univerzite vedy a techniky: „Dnes budem na tvojej škole od ôsmej do druhej. Ak potre- buješ spoveď, poradenstvo, požehnanie, pomoc alebo len tak sa porozprávať, nájdeš ma v univerzitnej záhrade.“

Nie je ich veľa. V Zimbabwe sú totiž ledva dve percentá katolíkov.

Do vaku balím štôlu, bibliu, svätenú vodu, ruženec a mobil. Na krk si zavesím svoj misijný kríž a ide sa.

Prebehnem popri krovím zarastených parkoch, babičkách predávajúcich paradajky a vajcia, študentoch pomaly sa vlečúcich do školy a kamiónoch odstavených pri ceste.

Uprostred univerzitných budov je rad stromov. Usadím sa v ich tóni a prečítam si kapitolu či dve zo Svätého Písma. Zatiaľ nikto neprichádza, a tak sa pustím do zbiera- nia všadeprítomných odpadkov. Vyčistím si aspoň najbližšie okolie môjho prírodného pracoviska.

Po prvej polhodinke sa objaví prvý z mnohých študentov,

v srdečnom rozhovore a nakoniec si vezme moje telefónne číslo a poďakuje. Ja len v hĺbke srdca prosím dobrého Boha, aby ho raz úplne priviedol k sebe.

Popoludní sa poberám späť do misijného domu. Prezlečím sa, prebalím vak a zhltnem trocha ryže s niečím sójovým, a už kráčam do školy pre budúcich učiteľov. Cesta mi zaberie necelú hodinku. Mám preto dosť času urobiť si meditáciu. Prichádzajúc do triedy, kde sa zvyčajne ako katolíci schádzame, zvliekam si prepotené tričko. Nahodím si albu a stólu, prichystám stoličky a provizórny oltár z troch školských lavíc. Posadím sa von pred triedu a čakám na mojich milovaných.

Zbiehajú sa postupne. Niektorí potrebujú spoveď či radu, ostatní nacvičujú piesne a tance na svätú omšu. Nezačíname presne načas a nikomu to nevaďí. Každý je zapojený do slávenia. Buď číta, spieva, tancuje, prináša dary, komentuje, víta hostí a nováčikov, miništruje..., a tak sa zaručene nikto nenudí. Nekážem dlho. Už dnes počuli veľa prednášok a môj hlas ich uspáva. Hlavné je, že Pán Ježiš prichádza a dáva sa nám jesť.

Po omši zostávame spolu, aby sme si zahrli spoločenské hry. Treba sa predsa lepšie navzájom spoznať a užiť si aj trochu oddychu. Na budúci týždeň to bude biblické zdieľanie, na ďalší improvizované hry, potom zasa

ktorí ma dnes vyhľadajú. Mufaro je nízky nenápadný chalan z kmeňa Šona a študuje architektúru. Prišiel si po požehnanie, pretože o hodinu má prezentovať svoj projekt pred celou triedou. Ledva ho stihnem vybaviť a už kráča ku mne Vimbi, bacuľatá študentka biológie s trochu kriklavým mejkapom a dlhovlasou parochňou. Dávno nebola na svätej spovedi a teraz konečne nabrala odvalu. Po nej prichádza elegantná Nobuhle. Na sebe má dlhé voľné letné šaty, aby nebolo vidieť, aká je vychudnutá, a hlavu jej zdobia iba maličké chumáčiky vlasov. V jazyku svojho kmeňa Ndebele ma zdraví a prosí o radu, čo robiť s jej stále opitým otcom. A potom ďalší – zdôverujú sa mi so svojimi trápeniami, žiadajú o pomoc, modlitbu, rozhrešenie alebo iba o trochu času a záujmu. A Pán ich ľúbi.

Nedáľecko posedáva mladý muž, ktorý mi nijako nie je povedomý. Pozoruje ma a nervózne žmolí papierik od cukríka medzi prstami. Keď sa so mnou rozlúči jeden z mojich katolíkov, mladík príde ku mne a nasmelo ma pozdraví v čistej angličtine. Predstaví sa a ja mu ponúknem, nech si prisadne. Pýta sa ma, či sa môže som mnou porozprávať, hoci on do kostola nikam nechodí. Tradičným poverám, čo ho učili doma, neverí, ale o evanjeliu Ježiša Krista má tiež mnoho pochybností. Strávime takmer hodinu

diskusia o našej viere. Každý týždeň si urobíme inú aktivitu. Skôr než odidem od budúcich učiteľov, ešte s nimi preberiem, ako im idú ich pravidelné spoločné modlitby v dňoch, kým som ja na iných školách. Tiež sa povypytujem na pokroky v ich spoločnom charitatívnom úsilí a dám im potrebné usmernenia. Tento rok sa rozhodli navštevovať raz do týždňa pacientov v blízkej nemocnici – hlavne tých, čo majú rodinu ďaleko od mesta. Pacienta pozdravia, pomodlia sa s ním, opýtajú sa, ako sa má. Ak treba, tak nakrmiť, previažu, prebalia, dokúpia lieky či potraviny. Cestou domov sa modlím ruženec. Už sa stmieva, keď odomykám bránu. Naše psy ma nadšene vítajú, vrtia chvostami a pýtajú si poškrabkanie za ušami. Bratia večerajú kukuričnú kašu s malými opraženými rybičkami. Pridám sa a podelím sa s nimi o pár dnešných zážitkov.

Po večeri si nájdem kopec správ na sociálnych sieťach od mojich drahých študentov. A tak pokračujem v poradenstve online. Nakoniec prebehnem správy od účastníkov kurzu katechizmu a pošlem im nové lekcie. Narýchlo ešte zaktualizujem nejaké detaily na webovej stránke diecézy.

I za tú som zodpovedný, okrem ďalších šiestich. Ale na tie snád' bude čas inokedy. Pozerám do kalendára. Zajtra ma čaká pol dňa na polytechnickej, omša pre banskú školu aj pre zdravotnú. A možnože sa mi podarí popracovať aj na projekte nášho knižného centra.

Zvalím sa do postele s nádejou, že si ešte prečítam aspoň novinky z iných misií. Lenže oči mi ťažejú už pri prvých slovách večernej modlitby breviára. Sotva sa domodlím a odkvácnem na deku. A Boh je tu, pri mne, a drží ma vo svojej láske vďaka modlitbám a obetám mnohých vzácnych duší.

P. Martin Cingel' SVD, Keňa

Naspät' v Keni

Drahí moji rodáci, srdečne vás všetkých pozdravujem z Kene. Po troch rokoch štúdia v Ríme, ktoré som úspešne ukočil v r.2020, som sa v decembri 2020 vrátil naspät' do Kene. Privítali ma v našom seminári v hlavnom meste Nairobi, kde som zostal niekoľko týždňov, než som dostal nové misijné určenie. Môžem povedať, že Keňa je stále tá istá, a zároveň iná. V meste Nairobi sa veľa stavia, hlavne nové cesty. Tie sú veľmi potrebné, pretože áut stále pribúda a cesty to kapacitne nevládajú. Človek strávi aj niekoľko hodín v zápchach. Čo ma trochu vyrušilo po príchode do Kene (asi som si už počas 3 rokov v Ríme zvykol na európsky život), bol znova ten každodenný chaos na cestách, hluk, zvedavé pohľady ľudí, keď vidia bieleho človeka prechádzať ulicami. Vyviedli ma z rovnováhy ceny potravín a jedla, ktoré sa rapídne zvýšili za tie tri roky. Salámu, klobásku a syr u nás v Európe kúpite za prijateľné ceny. Tu je to skôr luxus, ktorý si môžu dovoliť len tí bohatší ľudia. Napr. kúsok obyčajného syra stojí aj 7 eur, takže opäť na pár rokov si budem musieť tieto dobroty odmyslieť z jedálneho lístka.

Cez Vianoce som navštívil miesta, kde som tu predtým pôsobil. Bolo to veľmi milé znova stretnúť ľudí s ktorými som pracoval. Mnohých som síce nestretol, ale na to bude ešte čas, pretože tu ostávavam na tri roky. Po rozhovore s provinciálnym predstaveným som mal dostať určenie v jednej diecéze, kde nás verbistov miestny biskup pozval, aby sme obsadili nejaké farnosti, kde ešte nemá kňazov. Jeho sídlo sa nachádza v meste Meru, ktoré je vzdialené asi päť hodín autom od Nairobi. Tak sme sa jedného pekného dňa v januári vybrali tie miesta pozrieť. Najskôr sme mali stretnutie s biskupom, ktorý bol veľmi

rád, že máme záujem pracovať v jeho diecéze. Predstavil nám tie farnosti, a navrhol, aby sme ich mohli vidieť na vlastné oči, nech vidíme do čoho ideme. Tak sme všetci sadli do auta a po niekoľkých kilometroch dobrej asfaltovej cesty, sme sa zrazu ocitli na polnej, plnej prachu a jám. Keď sme dorazili na tie miesta, zistili sme, že tam skoro nič nie je vybudované. Žiadny farský dom, kostoly sú len vo výstavbe, a mnohé misijné stanice majú len úbohé hlinené kaplnky. Hoci prostredie je veľmi pekné, je aj veľmi náročné. Teplota sa tam ročne pohybuje okolo 40 stupňov, je nedostatok vody, a samozrejme množstvo rozličných plazov a hadov ako húb po daždi. Tak po troch dňoch sme sa znova vrátili do Nairobi, spísali správu a odovzdali provinciálnemu vedeniu. Všetko je vo fáze evaluácie. Oni rozhodnú či to vezmeme, a či tam vôbec ja pôjdem. Ale vieme určite, že ak to vezmeme, budeme potrebovať veľmi veľa financií.

Už som začínal byť aj trochu netrpezlivý, nakoľko som nemal žiadne určenie. Ale povedal som si, že ma asi Pán Boh učí trpezlivosti, tak som s pokorou očakával, čo mi tento návrat do Kene prinesie. Po rozhovore s provinciálnym predstaveným som bol poslaný na jednu našu farnosť v Nairobi, ktorú som už viackrát predtým navštívil. Na fare sme traja kňazi. Ja, jeden je Keňan a ten druhý pochádza z Benin. Farnosť je dosť veľká, ale prostredie v ktorom sa nachádza je dosť chaotické. Na cestách neexistujú prakticky žiadne pravidlá. Každý jazdí ako sa mu zachce. A je tu dosť pouličných gangov, takže beloch ako ja musí byť dosť opatrný.

Stala si mi taká „úsmevná“ príhoda z prostredia kriminality, v ktorej som sa stal svedkom, keď som sa vracal z návštevy od chorých naspät' na faru. Sedím v aute, všade zápcha, motorkári sa pretlkajú kade sa dá a chudák policajt sa to snaží nejakým spôsobom riadiť. Používa aj telefón, hoci neviem s kým komunikuje, keď zrazu zozadu na motorke dvaja chlapci prefrčia okolo neho a zručne mu ten telefón vytrhnú, a už aj uháňajú preč. Sám policajt sa len divil, čo sa stalo, ale aspoň na vlastnej koži pocítil, čo sa denne stáva bežným ľuďom, a oni to vôbec neriešia.

Horšie to však je, keď vás napadnú a žiadajú od vás všetko. Vtedy idú žarty bokom, lebo ak sa im to odmietne dať, sú schopní aj človeka zastreliť, čo sa aj dosť často stáva.

Nakoľko tieto mesiace všade vyčíňa covid, neobišlo to ani Keňu. Takže aj pastoračná práca vo farnosti bola dosť obmedzená. Cez Veľkú noc sme mali tvrdý lockdown. Kostoly boli zatvorené, ale tá istá situácia bola aj na Slovensku. Pomaličky sa to znova otvára, no stále platia prísne hygienické pravidlá. Všade pred vstupom do nejakej budovy sa dezinfikujú ruky, meria sa telesná teplota a samozrejme vstup len s maskou na tvári. Niektorí ľudia po uliciach tieto nariadenia nerešpektujú, za čo polícia vyberie pekné pokuty.

Niektorým farnostiam počas lockdownu bolo dosť ťažko. Keďže nás kňazov nikto neplatí, ani štát, ani biskup, sme odkázaní len na zbierky, ktoré sa robia v kostole. Vďaka Bohu, naša farnosť má finančné zásoby, tak sme mohli niekoľkým kňazom aj finančne vypomôcť a niekoľkým sme poskytli aj ubytovanie na našej fare.

Hoci covid stále vyčíňa, snažíme sa pastoračne pracovať. Denne máme dve a v nedeľu osem omší. Pomaličky už aj navštevujeme chorých, slúžime v malých kresťanských spoločenstvách, začíname sobášit, no dúfajme, že to ďalšia vlna covidu nepokazí. Čo je pre mňa zaujímavé, sú omše v malých kresťanských spoločenstvách, ktorých máme okolo 78. Omše sa neslúžia v dome ako som bol zvyknutý, keď som bol v Eldorete, ale normálne na ulici sa postaví stan, dajú sa plastové stoličky, a omša sa môže začať. Nakoľko je to otvorené miesto, chodí veľa zvedavcov. Mnohí len tak prechádzajú, motorky veselo frčia

naokolo, no a samozrejme, keď vidia belocha slúžiť omšu, tak si veru aj pošuškáujú, ale ja som na to už zvyknutý. Naša farnosť má školu, o ktorú sa my verbisti staráme. A takisto aj takú malú nemocničku, ktorú som na zodpovednosť dostal ja. Takže som riaditeľom nemocnice bez riaditeľského platu. Denne prichádza dosť pekný počet ľudí, ktorí si nemôžu dovoliť zaplatiť súkromné nemocnice a u nás dostanú základnú a potrebnú starostlivosť.

Keďže som vyštudoval kanonické právo, mám záujem pokračovať, alebo to nejakým spôsobom využiť v mojom živote. Tak som si podal žiadosť na jednu univerzitu, aby som mohol pracovať aspoň na čiastočný úväzok. A vďaka Bohu ma aj prijali, nuž od augusta začínam prednášať. Takže okrem pastoračnej práce, často sedím nad knihami a pripravujem sa, aby som to zodpovedne zvládol. Je to taká nová výzva, a dúfam, že to dobre dopadne. Súčasne som si podal žiadosť pracovať na cirkevnom súde. Už mi to aj prisľúbili, ale zatiaľ čakáme na zvolenie nového diecézneho biskupa, ktorý by ma potom mohol vymenovať.

Na záver by som sa vám všetkým chcel poďakovať za vaše priateľstvo, modlitby, akúkoľvek podporu, a popriať vám hlavne veľa trpezlivosti v týchto náročných časoch. Nech vás dobrý a milosrdný Nebeský Otec ochraňuje a požehnáva vaše životy. Mungu awabariki sana (Boh nech vás žehná).

S úctou,

Váš Martin Cingel, SVD

P. Jakub Rajčáni SVD, Japonsko

hoci niekedy sa im snažím zorganizovať aj iné aktivity doma. Minulý rok sme dokonca boli schopní privítať dvoch nových spolubratov zo zahraničia, ktorým bolo treba povybavovať dokumenty a ísť ich vyzdvihnúť na letisko až do Tokia. Jedného seminaristu sme po skončení OTP tento rok vyslali naspäť. Takže všetko prebieha v akomsi zvláštnom krízovom režime, ale predsa sa toho na našom bežnom dennom programe veľa nemení. Všetci sme si museli zvyknúť na nové skutočnosti ako napríklad výučba online a obmedzená možnosť cestovania. V porovnaní s inými krajinami, ktoré dočasne pozastavili alebo ukončili OTP program úplne, je vlastne zázrak, že sme takto dokázali prežiť vyše roka. Okrem toho v zostávajúcom čase sa snažím tiež o pastoračnú službu mimo vlastnej komunity, kedykoľvek je to potrebné a možné, či už slúžením anglických omší pre medzinárodnú komunitu, alebo dochádzaním do komunity sestier karmelitánok, ktoré takisto potrebujú niekoho na slávenie Eucharistie. Prosím a ďakujem za modlitby.

Srdečne pozdravujem všetkých dobrodincov, priateľov a spolubratov. Mnohí z vás o mne možno dlhšie nepočuli, tak sa pokúsím krátko zhrnúť, kde som, čo robím, ako sa mám a podobne. Pôsobím stále v Japonsku, kam som sa vrátil po svojich vyšších štúdiách v Ríme v roku 2016. Vtedy som začal učiť morálnu teológiu a iné predmety na našej univerzite Nanzan. Takže väčšina môjho času spočíva vo vyučovaní, štúdiu, písaní článkov a administratívnej práci s tým spojenej. Netreba asi dodávať, že je to poväčšine výzva za výzvou, keďže či už cudzí jazyk, alebo nabitý systém a hektický životný štýl sú niečo, na čo nikto z nás nie je zvyknutý od malička. V reholi som mal načas na starosti ekonomické záležitosti v jednej z komunit, čo samozrejme znamenalo nielen prácu navyše, ale ešte dokonca aj nové technické zručnosti, ktoré som sa musel naučiť. Avšak od apríla minulého roku som sa stal zodpovedným za OTP program. V komunite tzv. XavierHouse, ktorej momentálne slúžim a ktorej som bol sám kedysi členom, máme asi 8 spolubratov. Napriek pandémie sa snažíme nejako fungovať. Naši OTP študenti majú hodiny jazyka prevažne online,

P. Pavol Filadelfi SVD, Japonsko

objavilo dôležitosť Boha v tomto ťažkom období. Náš kostol je otvorený od rána šesť tridsať do ôsmej večera, kedy ľudia sa i počas dňa prichádzajú modliť. Keďže niektoré diecézy v Japonsku nemali svätú omšu už vyše roka, som vďačný nášmu biskupovi, že nám umožňuje ponechať otvorené kostoly a aj slúžiť sväté omše pre veriacich.

U nás vo farnosti Nanzan sme čas „koronakrízy“ využili na rôzne opravy a začali aj so stavbou pastoračného centra. Od prvého plánovania prešiel už rok, a ak pôjde všetko podľa plánov, do apríla 2022 by malo byť dokončené. Teraz na jeho mieste ešte stále stojí stará budova, ktorá pre tento účel slúžila už sedemdesiat rokov. Búrať by sa mala v októbri. Nové centrum bude jednoposchodová budova s predajňou a hlavnou kanceláriou, kde si veriaci budú môcť vybavovať rôzne úradné veci, priestory pre kaplánov, pracovná miestnosť a veľká pastoračná miestnosť pre deti. Vedľa plánujeme menšie parkovisko a detské ihrisko. Teraz prežívame rok zasvätený svätému Jozefovi a rodinám, a keďže chceme zdôrazniť význam mladých rodín v našej farnosti, centrum bude pomenované ako „Nazare-kan“, teda Nazaret, miesto kde vyrastal malý Ježiš. Tento rok pristúpilo k prvému svätému prijímaniu osem detí. Tri z nich, dvaja chlapci a jedno dievča, prijali aj sviatosť krstu. Bola to milá slávnosť. Deti obvykle po nedeľnej svätej omši mávajú katechézy, potom sa spolu hrajú. Pred dvomi týždňami sme spolu vykopávali a varili si prvé zemiaky, ktoré sme ako pokus zasadili do našej úľovitej zeme za farou. Posolené a s maslom chutili výborne. Do aktivít s deťmi zapájame aj rodičov, a vidím, že je to veľmi dobré. O viere, ktorú majú žiť aj po návrate domov, sa rodičia učia spolu s deťmi. Taktiež sa všetci, deti i dospelí, navzájom spoznávajú a tak formujú rodinné spoločenstvá. Som naozaj rád, že tieto mladé rodiny prichádzajú a cítia sa tu dobre, pretože práve ony sú budúcnosťou našej farnosti.

Milí misijní dobrodinci,

srdečne Vás pozdravujem. Pracujem ako misionár v Japonsku. V apríli minulého roku 2020 som prišiel ako správca do novej farnosti Nanzan v meste Nagoja. Po tom, čo som chvíľu pracoval v Tóhoku, teda na severovýchode Japonska, to pre mňa znamená návrat na miesta, kde som v Japonsku začínal. Neďaleko od nášho kostola je misijný dom, kňazský seminár, naša katolícka Nanzan univerzita a ostatné školy. Kostol už od samého začiatku stál nielen geograficky, ale aj svojím významom v ich strede. Od apríla tohto roku tu pôsobíme štyria kňazi a verbisti. Ja ešte dvaja kapláni a spolubrat, ktorý si v tomto čase dokončuje svoje štúdiá.

Keď som sem prišiel pred rokom, bol akurát „lock-down“, ľudia nemohli prichádzať do kostola. To však trvalo kratšie ako na Slovensku, asi iba prvé tri mesiace. Od júla 2020 sa už ľudia v našej Nagojskej diecéze svätých omší zúčastňovali. V období korony mávame päť nedeľných omší, na ktorých sa zúčastňuje od päťdesiat do osemdesiat veriacich, tak aby sme dodržali potrebné opatrenia. Svätú omšu slúži kňaz v rúsku, nemôže sa spoločne spievať a ani odpovedať. Niektorí ľudia prestali chodiť do kostola, alebo chodia iba občasne, no veľa ľudí naopak

Milí misijní dobrodinci, drahí veriaci na Slovensku. Z mojich posledných misijných skúseností a niekoľko postrehov zatiaľ toľko. Dovoľte mi poďakovať sa za duchovnú podporu, za vaše obete a modlitby. Nech Vám Boh vloží do srdca svoj pokoj a sprevádza Vás i v dnešnej ťažkej dobe svojím požehnaním.

Pavol Filadelfi, SVD

P. Patrik Páleník SVD, Taiwan

Volám sa Patrik Páleník, pôsobím momentálne ako kaplán Farnosti Najsvätejšej Trojice v Taipej na Taiwane.

Vo Farnosti Najsvätejšej Trojice bývam už takmer rok a nakoľko som tu praxoval ešte ako bohoslovec, situácia tejto farnosti mi je už dosť známa. Okrem evanjelizačných kurzov Alfa, ktoré sme rozbehli ešte minulý rok, sprevádzam jednu či dve skupiny Máriinej légie a mladých vo farnosti. Farnosť potrebuje viac plánovania a jasnejšiu víziu, aby mohla napredovať. Plánujeme momentálne prestavbu prvého poschodia fary a inštaláciu projektora do veľkého kostola. Uskutočniť tieto plány vyžaduje veľa času a trpezlivosti. Verím, že následne budeme môcť lepšie slúžiť tým, ku ktorým sme poslaní. Zverujem našu farnosť do vašich modlitieb.

Okrem farskej pastorácie sa venujem tiež službe modlitby oslobodenia, podľa modelu tzv. piatich kľúčov (viac možno spoznať cez publikáciu Vyslobodení, NealLozano, Redemptoristi - Slovo medzi nami, 2015). Nedávno bola táto kniha preložená a vydaná v čínštine. Na viacerých miestach som propagoval túto knihu a pár rokov slúžim týmto spôsobom ľuďom, ktorí túžia po väčšej slobode, pokoji a radošti. Pán nás veľmi požehnáva a záujem o túto službu veľmi rastie. Táto služba je spojená s tréningom pre laických veriacich. Dúfame, že bude stále viac ľudí, ktorí budú ochotní zapojiť sa do tejto krásnej a veľmi potrebnej služby. Pán nám poslal veľa dobrých ľudí do služby, ktorí sú mi veľkým povzbudením, oporou a pomocou. Koncom mája plánujeme výcvik pre záujemcov o túto službu. Prihlásených ľudí máme aj z juhu ostrova. Tešíme sa na to, aké ovocie prinesie Pán do života desiatok veriacich, ktorí budú môcť túto službu ponúknuť v prostrediach, kde žijú a pracujú.

S pozdravom
Patrik

P. Jozef Roman SVD, Rusko

Ako misionár v Rusku pracujem od roku 1999, s jednou 4-ročnou prestávkou, keď som bol misijným sekretárom SVD na Slovensku. No aj v tomto čase som mal niekoľko viactýždňových ciest do Ruska. Skúsenosť práce v Rusku je pre mňa pomerne kontinuálna. Za niekoľko rokov pastoračnej práce som už precestoval z dôvodov pastoračnej služby hodnú časť tejto krajiny. A môžem povedať, že tam je kde cestovať: Rusko je podľa rozlohy územia so svojimi približne 17 miliónmi štvorcových km najväčšou krajinou na svete. Pre našich ľudí zo Slovenska, zvlášť pre tých, ktorí sa nemuseli túlať po „veľkom svete“, rozmery tejto krajiny a z toho vyplývajúce dôsledky budú ťažko predstaviteľné. Všade, kde som

doteraz ako kňaz v Rusku pracoval, keď som vysvetľoval z akej krajiny pochádzam, vždy som použil porovnanie, koľkokrát by sa celé Slovensko vmestilo do ich jediného kraja. Fenomén obrovských neobsiadnutelných rozmerov Ruska je všadeprítomný. Ako pre nás, tak aj pre domácich. V Rusku sa bežne hovorí, že do 1000 km je blízko. Ak je niečo neďaleko, (po rusky vyjadrené "rjadom" – teda vedľa) napr. cintorín, môžete ísť aj niekoľko kilometrov. Teda mierky vzdialeností tu majú celkom iné, ako u nás.

Od októbra 2009 som správcom farnosti Archangelsk a od júna 2011 tam aj trvalo bývam. – Archangelsk je prístavné mesto na severe, už blízko polárneho kruhu. Názov dostalo mesto od nebeského patróna – archanjela Michala. V minulosti ho volali oficiálne Archanjelské mesto – "Archangel gorod". Dnes je v skrátenej podobe Archangelsk. No obyvatel' mesta sa i dnes volá "archangelogorodec."

Náboženský život našich farníkov možno v niečom zaostáva za tým, na čo sme na Slovensku zvyknutí. V Archangelsku bol katolícky kostol postavený dvakrát. Prvý, postavený r. 1866 zhorel v r. 1891. Farníci, ktorých bolo vtedy okolo 1500, dostali povolenie postaviť nový. Dva roky ho stavali a r. 1896 bol posvätený. No jeho osud bol spečatený za vlády bolševikov, keď v 1929 bol odňatý a zatvorený a nasledujúceho roku ho zbúrali. Do farnosti patria veriaci ako zo samotného Archangelska, tak i z 40 km blízkeho Severodvinska, a tiež tak vzdialeného Novodvinska. Na hlavné cirkevné sviatky sa zide do 40 katolíkov. Čo je veľmi povzbudivé a nepodobné tomu, s čím sa stretnete na Slovensku. Teším sa z toho, pretože ľudia prídu na sv. omšu, aj keď to majú veľmi ďaleko. Niektorí mestskou dopravou 30-40 minút, no sú aj takí, ktorí prichádzajú aj tých 40 km aspoň

na hlavné sviatky. V obyčajné nedele do 40 km vzdialeného Severodvinska dochádzam za nimi ja, aj keď len raz alebo dvakrát do mesiaca.

Od roku 2015 sme začali stavať patoračné centrum, srdcom ktorého je kaplnka pre 50 osôb. V kaplnke sa modlíme už štvrtý rok. Ostatné priestory postupne dokončujem, a predpokladám, že do konca tohto roka to bude hotové. Jediný problém je zatiaľ kolaudácia – teda úradné uvedenie do prevádzky. Možno to vyjde do konca roka. Je to pravda technický problém, ktorý spôsobuje nejaké ťažkosti, ale neprekáža to tomu, aby sme hotové priestory nemohli používať. Dokonca k nám chodia na „exkurzie“ aj učitelia, ktorí vyučujú žiakov na základných školách základy kresťanskej kultúry – v rámci poznávania rôznych náboženských prúdov, ktorých je v našom meste celkom dosť – okrem väčšinovo pravoslávnych chrámov je tu aj mešita, aj synagóga. V minulosti boli prítomní aj anglikáni. V súčasnosti sa tu vyskytujú rôzne iné kresťanské spoločenstvá protestantského typu a majú tu široké zastúpenie.

Ak sa budete modliť za misie a misionárov, spomeňte si aj na nás, jednu z najsevernejšie položených misijných farností SVD na svete.

P. Michal Marhefka SVD, Rusko

Milí priatelia, srdečne vás pozdravujem z Ruska, kde už dvanásť rokov plním svoju kňazskú službu, pričom posledných deväť rokov v Petrohrade. Tu so spolubratmi spravujeme Farnosť Navštívenia

Panny Márie na mieste bývalého katolíckeho cintorína, čím sme čo do počtu duší – 40 000 nebožtíkov najväčšou farnosťou v Rusku. Živých duší je okolo stovky pravidelne prichádzajúcich na bohoslužby.

Náš chrám znetvorený komunistami sme spolu s mestom za posledné roky zreštaurovali. Tým sa zmenil na perlu. A hoci je práce stále veľa, atmosféru farnosti

dotvára živá komunita, ktorá sa spolu modlí, zhovára, pije čaj, či ináč podporuje vzájomnú komunikáciu, neutekajúcu po skončení bohoslužby hneď domov.

Okrem katolíkov sa u nás stretáva aj pravoslávna a luteránska mládež, čím vytvárame kresťanskú spolupatričnosť a cestu jednoty podporujúcu tradičné chápanie kresťanskej morálky a bohoslovnia.

Tým, že kostol je historickou stavbou, je potrebné obnoviť ešte dve kaplnky, vchádzajúce do cintorínskeho komplexu, čo je náročná, a hlavne drahá úloha. S podporou predchádzajúceho farára, P. Richarda Starka SVD, ktorý je na odpočinku v Nemecku, to však pomaličky zvládame. Nebudem tajiť, že sám rád fyzicky popracujem na dotváraní príjemného miesta pokoja a oddychu uprostred priemyselnej zóny, kde sa náš kostol nachádza.

Na teréne farnosti fungujú dva sociálne projekty. Prvý „Mať i dieťa“ pomáha mladým mamičkám vo výchove a rodičovských návykoch. Druhý „Dari jedu“ distribuuje potraviny zozbierané v obchodných reťazcoch chudobným rodinám, detským domom, dôchodcom, veteránom a pod.

Máme nádej, že tohto roku sa nám podarí nainštalovať Krížovú cestu vnútri kostola, ako aj kamenný oltár, a budeme môcť konečne plánovať posviacku kostola. Tak nám držte palce a modlite sa. My na vás pamätáme s vďačnosťou.

P. Peter Fillo SVD, Filipíny

Keď počujeme o Filipínach, mnohým asi napadne, že ide o najväčšiu katolícku krajinu v Ázii. Áno, na Filipínach žije okolo 85 miliónov katolíkov, čo predstavuje viac ako 80% populácie. S tým súvisí otázka, čo robí misionár na Filipínach? Odpoveď na túto otázku som dostal pomerne rýchlo, ako som začal spoznávať krajinu, ľudí a túto kultúru.

Na Filipíny som dorazil pár mesiacov po kňazskej vysviacke v októbri 2016. Po absolvovaní jazykového kurzu som pôsobil 2 roky na Univerzite San Carlos v meste Cebu, ktorá je spravovaná verbistami, a kde súčasne zabezpečujeme aj duchovnú službu. Ja som pracoval ako kňaz pre študentov a mojím hlavným poslaním bolo zabezpečiť pre nich duchovné cvičenia a duchovné obnovy.

Od roku 2019 pôsobím vo farnosti Veruela, ktorá sa nachádza na juhu Filipín na ostrove Mindanao. Prvý podstatný rozdiel oproti Slovensku je v počte kňazov. Na počet veriacich tu pôsobí 9-krát menej kňazov. Kvôli tomu naša farnosť zahŕňa 10 dedín a dokopy s pánom farárom máme na starosti 29 kostolov a kaplniek. Rozvrh máme nastavený tak, že do väčšiny kostolov sa nám podarí prísť aspoň v jednu nedeľu v mesiaci. Ostatné nedele vedie v každom kostole bohoslužbu slova pastoračný asistent.

Poverý a krvavé obety

Napriek veľkému počtu katolíkov väčšina ľudí stále verí mnohým poverám. Napríklad večer po zotmení si nemôžu ostrihať vlasy či nechty a rovnako po zotmení nemôžu zametať v dome, inak sa v rodine stane nešťastie. Rovnako veria, že v jednom kostole nemôže byť v ten istý deň svadba aj pohreb, pretože manželstvo nebude požehnané. Keď zotnú strom, musia obetovať zviera, aby upokojili zlých duchov.

Nakoľko žijem v prostredí, kde sa ľudia venujú hlavne

pestovaniu ryže, zavolali ma požehnať poľnohospodárske stroje. Bol tam kombajn a stroje na oranie a hnojenie. Pri požehnaní pozerám, že ten kombajn je poliaty krvou a neskôr vidím, že aj ostatné stroje sú od krvi. „Čo sa tu stalo?“, pýtam sa. Vysvetlili mi, že na to, aby stroje dobre fungovali zabijú kačku alebo prasa a pokropia ich jeho krvou.

Prehĺbenie katechézy

Problém spočíva v tom, že do kostola pravidelne chodí ďaleko menej ľudí, než sa oficiálne hlási ku katolíckej viere a druhým problémom je slabá katechéza. Príprava na krst dospelého trvá bežne iba jeden deň. Na jednom seminári mu povedia pravdy našej viery a najbližšiu nedeľu môže byť pokrstený. Rovnako to bolo aj s birmovkou. Jednodňovú prípravu, ktorá spočívala v počúvaní informácií, som zmenil na

minimálne osem stretnutí, kde sa spoločne modlíme, zdieľame, a kde sa o jednotlivých témach diskutuje. Rovnako plánujem prehliť aj prípravu na krst.

Katechéza je naozaj dôležitá. V kostole, v dedinke Mag-saysay mi pred svätou omšou katechéta hovorí, aby som išiel vyspovedať katechumenov, ktorí príjmu cez sv. omšu krst, že sú pripravení a čakajú na mňa. „Ako ich môžem vyspovedať? Ved' ešte nie sú pokrstení“, pýtam sa. Vysvetlil som im, že krst je prvá iniciálna sviatosť, a že odpúšťa všetky hriechy. Celé som to zopakoval a znovu vysvetlil v kázni pre všetkých ľudí. No a po svätej omši prišla za mnou druhá katechéta, že prečo som ich vlastne nevyspovedal? Vysvetlil som to aj tretí raz.

Áno, moja misionárska práca tu na Filipínach spočíva hlavne v prehľbovaní viery u ľudí, ktorí už poznajú Krista, avšak nepoznajú bohatstvo Ježišovho učenia. Stále žijú v strachu z jednotlivých povier a zatiaľ neveria slovám autora listu Hebrejom o tom, že sme boli vykúpení drahou krvou Krista a už nepotrebujeme prinášať krvavé obety zvierat.

P. Stanislav Orečný SVD, Filipíny

Byť Kristovým svedkom „tu a teraz“

Podpora chudobných a rekonštrukcie

Ďalšou mojou misionárskou úlohou je pomáhať chudobným, nakoľko nám to možnosti dovoľia. Vo Veruele žije približne 47% ľudí pod hranicou chudoby. Počas sv. omše ľudia prinášajú skutočné obetné dary, väčšinou ryžu – časť svojej úrody obetujú Bohu, okrem toho, prinášajú rôznu zeleninu, ovocie, či dokonca živú sliepku. Ryžu následne porozdeľujeme pre chudobné rodiny. V neposlednom rade sa starám aj o jednotlivé kostoly. Momentálne máme rozbehnuté dva projekty. V dedine San Gabriel je potrebné na kostole vymeniť strechu nakoľko je v dezolátnom stave. V dedinke Rosemary je kostol s rozlohou 64 štvorcových metrov. Dnu sa vojde približne 50 ľudí, ostatní musia ostať vonku. Keďže sa na sv. omši zúčastňuje veľa veriacich, rozhodli sme sa kostol zväčšiť. Prerobený kostol by mal mať rozlohu 210 štvorcových metrov, čo by mal byť dostatočne veľký priestor pre všetkých veriacich. Týmto by som vás chcel poprosiť o finančnú podporu. Odhad pre rekonštrukciu strechy v dedine San Gabriel je približne 2150 eur. Odhad pre zväčšenie kostola v dedinke Rosemary je 2270 eur. Ide hlavne o materiál, ktorý potrebujeme kúpiť a s prácou pomôžu aktívni veriaci. Vopred vám ďakujem za každú podporu.

Drahí misijní priatelia a nadšenci, srdečne Vás pozdravujem.

Som páter Stanislav Orečný SVD. Pochádzam z východného Slovenska, z malebnej obce Bystré. Som členom juhofilipínskej provincie verbistov, momentálne pôsobiaci na Slovensku, kde si robím doktorát z teológie a slúžim ako kaplán vo Farnosti Povýšenia sv. Kríža v Petržalke, v Bratislave.

Na dvere nám už klope mesiac október, ktorý – musím sa priznať – je mojím najobľúbenejším mesiacom. Nielen kvôli tomu, že je mesiacom, kedy slávim narodeniny, ale aj kvôli tomu, že je mesiacom mariánskym (mesiacom sv. ruženca) a predovšetkým mesiacom misijným – kedy sa celá Cirkev modlí za misie a misionárov na celom svete. A tiež si tiež každý z nás opätovne uvedomuje svoje povolanie byť misionárom – Kristovým svedkom tam, kde je, alebo povedzme to takto „tu a teraz.“

Ako byť dobrým a verným Kristovým svedkom „tu a teraz?“ To je otázka pre každého pokrsteného. Iste ste sa nad tým už mnohokrát zamýšľali. Čo je super. Pozývam vás však teraz, v tomto mesiaci, odpovedať si opäť na túto otázku. Potom sa o tom môžete porozprávať aj u vás doma, v rodine, či s priateľmi, v spoločenstve, či dokonca v práci...

Čo sa týka mňa, podelím sa s vami hneď „tu a teraz“, o jednu z mnohých výziev, čo a ako pre mňa konkrétne už dlhšiu dobu znamená byť Kristovým svedkom tam kde som. Keď som bol na misiách na Filipínach v rokoch 2015 – 2019, často som videl a cítil, ako mi Pán Boh ukazuje, že mám pomáhať svojim „ovečkám“ priblížiť sa k Nemu, zvlášť cez hlbšie uvádzanie do tajomstiev a učenia našej viery. Bola to misia veľmi napíňajúca: od učenia a workshopov pre deti, cez festivaly a kongresy pre mladých, až po kurzy o Svätom písme a katechizme pre strednú a staršiu generáciu. Pamätám si, že to bol čas aj náročný, zvlášť keď prišiel čas písomiek a skúšok. Napokon, však všetkých naplnila veľká radosť a vnútorná spokojnosť. Nielen kvôli tomu, že všetci prešli, ale kvôli „dobrodružstvu“ môcť spoznať Boha a jeho Cirkev lepšie. Nemôžeme predsa milovať niekoho a niečo opravdivo, ak ho alebo to nepoznáme.

Potom som bol poslaný do Ríma na štúdiá, aby som sa mohol prehliť vo viere a poznatkoch s ňou, predovšetkým prehliť svoj vzťah s Bohom. Dvojročná „cesta rastu“ v medzinárodnom a multikultúrnom spoločenstve v našej komunite i v škole, bola cesta plná radosných i náročných momentov. Bola to však cesta, kde mi Pán dával veľa možností lepšie Ho spoznať, aby som sa mohol potom s druhými deliť. Ved' Pán Ježiš vraví: „Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte“ (Mt 10, 8).

A teraz, tu v Bratislave, kde som od leta, chcem žiť a byť dobrým svedkom Kristovým. Aj cez tento rozmer štúdiá a učenia, nielen v škole alebo za kazateľnicou, ale každým momentom. Prosím vás o modlitbu a príhovor Božej Matky za mňa. I ja pamätám na vás.

S požehnaním

Páter Stanislav Orečný SVD

P. Gorazd Kohút SVD, Albánsko

Drahí priatelia misií,

podľa slov nášho zakladateľa sv. Arnolda Janssena, prvým a najdôležitejším skutkom lásky voči blížnemu je ohlasovanie radostnej zvesti evanjelia. Radosť, ktorá je ukotvená v nádeji, vo vedomí, že Pán drží všetko pevne vo svojich rukách, pohýna vpred misiu zverenú pátrom verbistom v meste Vlorë v južnom Albánsku. Aktuálne je naša komunita tvorená dvomi verbistami: Pátrom Sunilom Horo z Indie a mnou.

Špecifikom našej misie je častý kontakt s (krajne) chudobnými, nezamestnanými, s rodinami, ktoré sú len malý krok od rozhodnutia emigrovať zavidinou dôstojnejšieho života. Hoci je počet praktizujúcich katolíkov v porovnaní z počtom obyvateľov nášho mesta a okolia len nepatrným zlomkom, ľudských srdc hľadajúcich nádej, pokoj, odpovede na páľčivé otázky je veľa. A práve títo ľudia sú pre mňa darom, lebo sú znamením, že Boh koná v ich srdci, pozyva ich k vyšším pravdám, hodnotám a cieľom. Životné príbehy tunajších ľudí sú neraz spojené s utrpením, ktorým prešli alebo stále prechádzajú. Ale vnímam, že účinným liekom je počúvať ich, úprimne sa o nich zaujímať, dať im pocítiť, že ako misionári sa od nich nelíšime, pretože sme s nimi na jednej lodi. Toto pokladám za našu prvoradú a najdôležitejšiu misiu: deliť sa o nádej, ktorú máme v Ježišovi Kristovi (a to najmä s mladými, ktorí si uvedomujú, že ak zostanú v Albánsku, nemajú veľmi pozitívne výhľady do budúcnosti), potešovať a dodávať odvahu tým, čo sú v ťažkostiach, chorým, ľuďom bez zamestnania a sociálneho zabezpečenia.

Vnímam, ako si naše misijné pôsobenie denno-denne vyžaduje postoj nádeje a dôvery. Často mi prichádzajú na um slová proroka Izaiáša: „Hľa, ja robím čosi nové, teraz

to kľúči, nebadáte? Áno, urobím cestu na púšti, a rieky na pustatine“ (Iz 43,19). Sú to slová, ktoré ma pozywajú hľadiť na našu misijnú službu Božími očami, z perspektívy nádeje, učiac sa vernosti a umeniu malých krokov. O tie sa snažíme na poli formácie katechétov a katechumenov (pochádzajúcich prevažne z moslimskej tradície), pastoračné detí a mladých, duchovnej i materiálnej pomoci chudobným, viacdenným rodinám. V letných mesiacoch sú pre nás možnosťou sprostredkovať deťom a skrze nich ich rodičom zvest' evanjelia o láske a nádeji tábory pre deti a mládež. Pastoračia mladých je o niečo náročnejšia z dôvodu ich dlhodobého pobytu v hlavnom meste (štúdium, práca, brigády). No vďaka rehoľným sestram pôsobiacim v našej farnosti sme s nimi v kontakte vďaka aktivitám organizovaným on-line.

Pastoračná služba, ktorou slúžime iným, obohacuje zároveň i nás samých. Pre mňa osobne je veľmi vzácnym a obohacujúcim duchovné sprevádzanie (duchovné cvičenia a obnovy) Sestier Matky Terezy z Kalkaty. Ich spiritualita, svedectvo živej viery a láska v praxi sú mi veľkým povzbudením. Chvilami relaxu sú zasa pre mňa návštevy u slovenských Sestier Dcéry Svätého Františka z Assisi.

Pandémia neobišla ani nás a pastoračné aktivity našej farnosti. No napriek obmedzeniam predsa prichádzali k nám na duchovné rozhovory, eucharistickú adoráciu a ku sviatosti zmierenia niektorí z našich farníkov.

Ich túžba po osobnom stretnutí s Kristom mi bola (a dodnes je) zdrojom veľkého povzbudenie a sily do každodennej misie. Z tohto uhla pohľadu vnímam našu misiu ako školu života, v ktorej učiteľom je sám Kristus, ktorý nás učí dôvere, jednoduchosti, pokore a dáva nám zakúsiť svoju blízkosť častokrát skrze tých, ktorí po stránke materiálnej nemajú takmer nič, no po stránke duchovnej majú veľké srdce dôverujúce Pánovi.

Zo srdca Vám ďakujem, že v modlitbe pamätáte na Albánsky ľud a my zasa na Vás :)

Brat Ján Gromada SVD, Paraguaj

Pracuje v Latinskej Amerike už viac ako 40 rokov v meste Encarnación.

P. Ondrej Pešta SVD, Bolívia

Čas rýchlo plynie a my máme za sebou pandemický rok 2020. Ten nám odhalil, ako málo stačí na to, aby aj tie najrozvinutejšie krajiny zostali zaskočené či prekvapené v kritických situáciách. Bolívia ešte ani zďaleka k tým rozvinutým krajinám nepatrí. O to viac sú tu citeľné dopady súčasnej sanitárnej krízy. Pre misionára však ani tieto ťažkosti nemôžu byť dôvodom k nečinnosti. Veď Duch Svätý ukazuje nové potreby, ale aj možnosti ako na ne odpovedať...

Počas minulého roka, podobne ako aj mnohých iných krajín, aj v Bolívii sme mali trojmesačnú karanténu, kedy bola väčšina aktivít úplne pozastavená a ľudia boli odkázaní len na svoje domácnosti. V tomto období sa nám vo farnosti Santa Rosa, kde aj naďalej pôsobím, podarilo zaobstarat' a porozvážať potravinové balíky pre núdzové rodiny. Cez našu diecézu a Spoločnosť Božieho Slova sme takto mohli pomôcť 120 rodinám na vidieku. Aj v pastoračnej oblasti boli mnohé aktivity pozastavené. Predovšetkým katechéza detí a mládeže a školské vyučovanie až do decembra. Aj preto som sa podujal doprevádzať našich birmovancov z minulého roku v

prezenčnej katechéze. Tá pozostáva v stretnutiach raz za mesiac, za predpokladu, že si mladí vypracujú úlohy ktoré som im posielal každý týždeň cez WhatsApp. Ako tak sa nám to darilo. Samozrejme osobné stretnutia v spoločnosti sú nenahraditeľné. Naša príprava vyvrcholila na Turíce toho roka, kedy 50 mladých chlapcov a dievčat, ale aj tých starších ktorí už majú svoje rodiny, prijali sviatosť birmovania.

Aj viacero plánovaných projektov zostalo pozastavených. S veľkým úsilím sa nám podarilo zrealizovať projekt výstavby WC pre náš kostol, ktorý je spojený s ekologickým systémom čistenia odpadových vôd. Chýba ešte úprava okolia WC a priestoru za kostolom, ktorý by mohol slúžiť na rôzne stretnutia. Obávam sa, že nemôžem rátať s pomocou miestnych ľudí, keďže za ich ťažkej ekonomickej a post-pandemickej situácii sa nám podarilo vyzbierať 2000 dolárov použitých na výstavbu WC, a na spomínané úpravy je potrebných ďalších 2000 dolárov.

Ak Pán Boh dá, chcel by som ešte obnoviť niektoré sochy vo farskom kostole, poprípade doplniť hlavný oltár... Aj na vidieku je potrebné viacero investícií do miestnych kaplniek.

Aj touto cestou chcem poďakovať všetkým našim dobrodincom, ktorí myslia na potreby v misiách a materiálne i duchovne nám neprestávajú pomáhať. Všetkých vás zahrňam do mojich každodenných modlitieb.

P. Michal Vrták SVD, Kuba

Kubánska cesta...

Na Kubu som prišiel v roku 2017. Dnes už nie som posledným prírastkom verbistov v tomto kúte sveta, ale stále som najmladším verbistom na ostrove... Prvé dva roky som prežil na striedačku v Havane (na západe) a Yare (na východe). Potom prišlo leto 2019 a rozhodnutie, že mám prevziať farnosť v správe SVD v hlavnom meste. Pri mojom prvom stretnutí s arcibiskupom ma pozval k trpezlivosti pri spoznávaní tunajšej reality, ktorá skutočne s východom ostrova nemá veľa spoločné. V auguste by to boli dva roky, čo som prišiel do Havany za farára. A veľmi rýchlo sa to pokojné a trpezlivé zmenilo na rýchle a akútne. Tak ako všade aj tu v roku 2020 nabúral schémy a plány známy vírus a tunajšia Cirkev zostala od marca 2020 až do môjho odchodu z Havany bez možnosti verejných bohoslužieb. Ale k odchodu trochu neskôr.

Napriek ťažkostiam, a možno práve kvôli nim, sme rozšírili v našej farnosti kapacity „comedoru“ (vývarovňa pre chudobných), v ktorej sa 2 krát do týždňa presvedčame o Božej prozreteľnosti, vďaka ktorej aspoň 70 najnúdznejších z našej farnosti dostane výdatný obed a trochu „človečenstva“, kedy sa hoc aj len na pár minút rozrozprávajú o živote, či ďakuje za pokrm, ktorý ich musí zasýtiť na najbližšie dva dni.

Okrem toho sa nám pre farské priestory v SantaLucía podarilo zohnať 12 stoličiek... Pre Slováka, ktorý pozná žltomodrý švédsky obchod to musí znieť ako úplne zbytočná informácia, ale pre tých, ktorí to odo mňa ešte nečítali: „Toto je Kuba! Nič čo vám príde normálne, jednoduché a ľahké nenájdete na Kube.“ Stálo nás to dva týždne telefonátov a nejaké tie známosti, aby sme sa dostali k solídnym dreveným stoličkám. Neboli v najlepšom

stave, ale po ďalších dvoch týždňoch u stolára sa k nám vrátili ako nové. Totiž čokoľvek drevené je tu veľký problém zohnať, ale ak to človek už zohnal je tu veľa zručných ľudí, ktorí opravujú prakticky čokoľvek. Po viac ako roku čakania sme dostali aj povolenie na opravu kostolného zvona, ktorý nám pri zvonení na bielu sobotu v roku 2020 spadol (bez podpory zo Slovenska, by sme však ani takúto jednoduchú opravu nedokázali zaplatiť – dohromady to stálo 180 dolárov a toľko vo farskej kase niet). Rozbehol sa aj projekt na opravu kostolnej steny a plota, ktorý však pri súčasnej cene cementu (vrece stojí viac ako 40 dolárov) ide slimačím tempom. Takže arcibiskup mal vlastne pravdu. Chce to veľa trpezlivosti...

Pretože väčšinu môjho času v Havane som bol farárom v korona kríze, tak najväčšiu časť mojej pastoračnej práce tvorili pomazania chorých a zádušné sväté omše. A keď v júni odišiel na zaslúžený odpočinok náš 80-ročný spolubrat z Argentíny, bolo treba riešiť personálne zmeny na Kube.

Dovoľte mi, aby som sa s vami podelil o tento zážitok.

Predstavený si ma posadil oproti sebe a spýtal sa ma, či by som v prípade potreby bol ochotný zmeniť miesto... Ani nie pred dvoma rokmi ma jeho predchodca žiadal o to isté a súhlasil som, dôverujúc, že toto je najlepšia cesta. Stále si to myslím, ale pravdou je, že mi pritom stislo srdce. Dva roky je krátko doba. Človek si konečne začne vytvárať zázemie, spoznáva štruktúry a stále sa ešte len udomáčuje... a v tom mi myšlienka odbehla k nášmu sv. Jozefovi Freinademetzovi a k tomu ako on musel meniť miesta svojho pôsobenia a začínať od nuly. Ja som na hony vzdialený od takej svätosti akou on oplýval, ale ak mám teraz šancu sa k nemu aspoň o milimeter priblížiť hovorím si dobre. Som k dispozícii. Nepovažujem samého seba za príliš schopného ani nadaného (nejde o skromnosť, skôr mám šťastie na to, že mám okolo seba úžasných ľudí, ktorí ďaleko prevyšujú moje schopnosti a myslím, že nie je zlé si to vedieť v pravde priznať) a teda ak môžem pomôcť vyriešiť nejaký aktuálny problém tým, že sa presťahujem, tak buď.

Predpokladal som, že vystriedam odchádzajúceho spolubrata v jeho farnosti a o to väčšie bolo moje prekvapenie keď som od predstaveného dostal pozvanie prevziať rodiace sa Diecézne biblické centrum sv. Jozefa Freinademetza v Holguíne. A zrazu sa mi akosi silnejšie rozbúchalo srdce...

Toto centrum je spoločný projekt SVD s diecézou Holguín, ktorý miestny biskup zveril úplne do réžie našej Spoločnosti. Som tak zodpovedný za chod centra a prípravu materiálov a v období post-kovidom aj za biblické stretnutia, či tábory. Moja prvá reakcia na túto ponuku bolo nesmelé podotknutie, že nie som biblista,

načo mi bolo povedané, že to nie je na Kube nik z nás, a kým niekoho takého mať budeme treba centrum postaviť na nohy...

Momentálne je potrebné zabezpečiť dokončenie stavebného projektu, keďže v súčasnosti má centrum len tri obývatelne miestnosti a kaplnku, ktorá je vlastne zároveň farským kostolom. Farnosť má na starosti náš nový spolubrat Sylwester, ktorý prišiel na Kubu v apríli tohto roku. Tvoríme spolu dvojčlennú komunitu a veríme, že jedného dňa nás bude viac. Vnímam túto moju novú úlohu s veľkou bázňou. Byť pozvaný šíriť poznanie o Božom Slove skrze Jeho slovo a cirkevnú tradíciu je veľkým záväzkom, ktorý túžim vykonávať zodpovedne.

Preto prosím tých, ktorí si berú do rúk Sväté písmo, aby sa s ním modlili alebo si len niečo prečítali, aby si pri tom spomenuli na mňa, aby mi Boh dal potrebné schopnosti pre túto službu.

PS: Pre tých, ktorí by chceli duchovne napomôcť tomuto dielu: pozývam všetkých dobrodinco a misijných priateľov pridať sa k nám v duchu skrze strelnú modlitbu počas svätých omší v prvej nedele v mesiaci.

Tí, ktorí by chceli a môžu pomôcť tomuto projektu aj materiálne, odporúčam nakontaktovať sa na misijné oddelenie slovenskej provincie SVD s poznámkou: „Biblické centrum SVD-Kuba“

P. Lukáš Mizerák SVD, Kuba

Vďačný Bohu za každý nový deň aj každému jednému z vás, ktorý myslíte a obetujete za misie a misionárov. Aspoň pár slov o mojej misii. Je to už vyše 62 rokov, odkedy tu na Kube vládne komunizmus. A čím viac sa do popredia dáva človek, v tomto prípade Fidel, bojuje sa tu proti Bohu a všetkým hodnotám. Obyčajní ľudia tu žijú horšie a chudobnejšie. Ja som na Kube už 10 rokov, no tieto posledné dva roky sú najsilnejšie v zmysle chudoby a hladu.

Ale zároveň zažívame a sme svedkami mnohých obrátení a „zázrakov“. Už roky predtým vďaka „revolúcii“ jednoduchí ľudia prežívali len veľmi ťažko vo svojich skromných podmienkach, ale teraz aj kvôli koronavírusu sa to omnoho viac zhoršilo.

Od minulého roka už turisti neprichádzali v takej miere ako po minulé roky a vláda stratila príjem dolárov (potrebných aj na nákup tovaru). Jednoducho to vyriešila tak, že začala predávať v obchodoch potraviny a iné veci za doláre a eurá. A aby to nebolo jednoduché, tak platiť sa dá len platobnou kartou. Ale nikto na Kube nedostáva výplatu v dolároch a eurách, a ani sa nedajú zadovážiť v žiadnej banke. Jediný spôsob ako sa k nim dostať je, že im ich niekto pošle na účet, alebo ak vycestujú, prinesú si. Takto sa tu spravila obrovská priepasť medzi tými ktorí majú rodinu v zahraničí, a tými, ktorí nemajú rodinu mimo Kuby. A tých je žiaľ väčšina. Môžu pozerieť len na obchodné regály (často poloprázdne) cez okná.

Vďaka pomoci niektorých z vás sa snažíme aspoň raz do týždňa variť ľuďom obedy starším (ktorí nemajú možnosť ako bojovať o kúsok jedla) a deťom. Zatiaľ sa nám to s Božou pomocou darí pomáhať v dvoch mestečkách, spolu už vyše 86 osobám. Je to určite málo, lebo poznám mnohých, ktorí prežívajú dni takmer bez jedla. Ťažko pochopiteľné, ale aj nás ľudia potešia a povzbudia vo

viere, spolu s úsmevom a vďačnosťou Bohu za pokrm, ktorý im dáme.

Ďakujem zo srdca za každú modlitbu a pomoc v mene všetkých z mojej farnosti. Veď aj vďaka vám sa môžu mnohí prísť nielen najesť, ale aj pomôcť do kostolíka. Potrebujeme ho trochu dokončiť (čakáme už vyše rok a pol na cement....), ale už slúži na základné veci a uchráni nás pred hurikánmi.

Zo srdca ďakujeme za pomoc a modlitby. Spolu s farníkmi sa vo štvrtky špeciálne modlíme pri adorácii za všetkých dobrodinco. S vďačnosťou a požehnaním

P. Radoslav Kottra SVD, Kuba

Od roku 2008 pracuje na Kube. Momentálne je farárom vo farnosti Mayarí v provincii Holguín, ktorá rozlohou patrí k najväčším v krajine. má dĺžku 100 km.

P. Ludvík Málek SVD, Mexiko

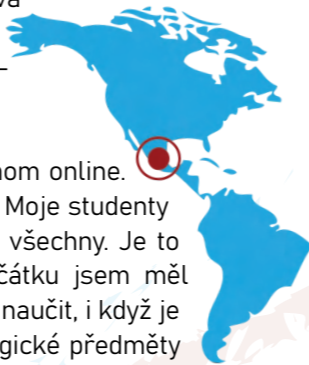

Milí přátelé a dobrodinci misíí!

Rád bych se s Vámi podělil o některé zážitky z mé misijní činnosti. Jmenuji se P. Ludvík Málek, pocházím z Moravy, z Újezdce u Luhačovic, a působím již 21 let v Mexiku. Tohoto roku bych měl ukončit doktorské studium na papežské univerzitě. V tomto čase opravuji svou doktorskou práci, aby mohla být co nejdříve graficky upravena a potom budu jen s trpělivostí čekat na její publikování. Doufám, že to všechno s pomocí Boží dobře dopadne.

V současné době prožíváme, všichni na celém světě, koronavirovou krizi. Není jednoduché odpovědět na to, co se ve skutečnosti děje, ale můžeme si uvědomit několik skutečností, které nás vedou k zamyšlení nad sebou samými. Určitě nechci dávat žádné rady ani ponaučení. Osobně si myslím, že to všechno má hlubší smysl, který nás může povzbudit abychom se stali více lidskými a to jak v našem životě tak i v duchovních vztazích jeden k druhému. Koronavirus je nová a těžká zkušenost, ale zároveň také nová možnost k přehodnocování žebříčku našich hodnot.

Já už více než rok vyučuji jenom online. Tento školní rok je úplně virtuální. Moje studenty vidím jen přes obrazovku a to ne všechny. Je to pro mne nová zkušenost. Ze začátku jsem měl trochu těžkostí, ale všechno se dá naučit, i když je to někdy těžké. Vyučuji čtyři teologické předměty na dvou vysokých školách. Chybí mi osobní kontakt s studenty, ale snažím se vyučovat co nejlépe. Některé žáky poznám osobně z dřívějších vyučovacích hodin, ale mám také dvě třídy úplně nové. Všechno má své plus i minus. Toto vyučování vyžaduje pozornost, vytrvalost a odříkání.

Kdybych měl odpověď na otázku, co mi dala koronakrize, z mého akademického pohledu bych asi odpověděl takto. Jsem více konkrétní, přesný ve vyjadřování, abych neztrácel zbytečně čas a jsem také více pozorný a trpělivý k lidskému chování. V neposlední řadě snad je dobré připomenout jak je důležitá příprava na vyučování, aby všechno dobře dopadlo. Ne vždy se to podaří, ale je to moje osobní odpovědnost a závazek vůči sobě a studentům.

Při sloužení Mše Svaté chybí také lidský kontakt, stisknutí rukou, obejmutí. Blízky lidský kontakt je víc než dlouhé odříkávání modliteb. Vždyť blízkost člověka má své kouzlo a často slouží k překonávání lidských chyb a nezdarů. V této souvislosti bych rád připoměl slova P. Františka Lízny, chartisty a katolického kněze, který zemřel v důsledku onemocnění koronavirem. Jeho slova působí dojímavě a inspiračně pro naši dobu: "Někteří jste věřící, někteří ne. Ale chci vám vysvětlit, že má obrovský smysl zachovat si ten průnik dovnitř. Udržujte si svoje lásky. Nezapomínejte na ty, které milujete. Věnujte jim pozornost. Nenechte lásku odejít". Někdy stojí více vlídný pohled a upřímné slovo než celý koloběh naučených rad a pokynů. I my si tedy můžeme uvědomit, že i v této době koronavirové krize můžeme pro sebe získat velký dar ke zlepšení našich vztahů v rodině, na pracovišti, či v sousedství a podívat se na život z jiného úhlu.

P. Pavol Sochuľák SVD, USA

Slúži pre obrovskú komunitu. Zaregistrovaných je vo farnosti okolo 10 tisíc rodín. Popri tom nie je ešte veľa rodín zaregistrovaných. Keď rátame na každú rodinu v priemere 3-4 členov a tých, ktorí nie sú zaregistrovaní, odhaduje sa, že farnosť má až do 60 tisíc veriacich.

Naši slovenskí misionári verbisti v Ríme na generaláte Spoločnosti Božieho Slova

Brat Ján Mojš SVD

Posielam krásny pozdrav z Ríma na celé Slovensko. V Ríme som od roku 2004, takže 1. júna uplynulo presne 7 rokov, odkedy som prijal miesto na vrátnici nášho Generálneho domu Misionárov Božieho Slova. Predtým som bol necelé 3 roky v Nemi (cca 30 km od Ríma), kde som začínal svoju misijnú prácu. Začiatky tu na vrátnici neboli ľahké, ako asi každé začiatky. O to viac, keď človek ešte nebol taký zbehlý v Taliančine. Hneď po príchode ma tu čakal zoznam asi 25-tich bodov, čo všetko mám na starosti. A aby to nebolo až také jednoduché, každý bod mal 3-4 písmená (po A, B, C a niekedy aj po D). Len vysvetľovanie zabralo asi dve hodiny. Uff, ale čo už, kto sa dal na vojnu, musí bojovať.

Po pár rokoch som zistil, že tých 25 bodov aj s písmenkami, bol len slabý odvar toho, čo človeka tu na vrátnici čaká. Aby som si tak trochu vyčistil hlavu, začal som vo svojom voľnom čase trochu pracovať v našom parku. Tá práca ma naplňovala čoraz viac. A dnes môžem povedať, že práca na vrátnici a aj v parku sa skĺbili spolu do môjho jediného pracovného programu. Takže úprimne môžem povedať, že som rád, prijal toto miesto a cítim sa tu výborne. Aj napriek tomu sa každý rok teším na Slovensko, moju rodnú krajinu, ktorú si nosím vo svojom srdci, a nikto to len tak ľahko nezmení...

P. Peter Dikoš SVD

Volám sa Peter Dikoš a pochádzam z Terchovej. Od decembra 2012 pracujem na našom Generaláte v Ríme ako Generálny prokurátor. Mám na starosti záležitosti medzi Spoločnosťou a Vatikánom.

Za svoje povolanie ďakujem rodičom, ktorí ma od detstva viedli k Bohu. Už ako 5-ročný som začal ministrovat' spolu s mojimi bratmi. Okrem rodičov ďakujem tiež vtedajšiemu farárovi P. Jozefovi Šabovi, SVD, ktorý svojím príkladným kňazským životom dokázal motivovať nielen mňa, ale aj mnohých iných, ku kňazskému a rehoľnému životu. Keďže počas komunizmu rehoľné spoločnosti oficiálne neexistovali, rozhodol som sa vstúpiť do Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave. Počas štúdií v seminári som tajne vstúpil aj do Spoločnosti Božieho Slova. Rehoľná formácia v komunistických podmienkach prebiehala veľmi zvláštne. Verbisti mali v tom čase v Bratislave jeden dom, ktorý obývala istá pani, priateľka verbistov. V tomto dome sme sa taká skupinka 6 seminaristov raz do týždňa poobede tajne stretávali o dostávali verbistickú formáciu. Taký bol aj náš noviciát.

V r. 1989, po zmene režimu v Česko-Slovensku, Spoločnosť Božieho Slova začala oficiálne fungovať a vrátila sa k systému skladania sľubov podľa kánonického práva. Ja som ukončil moje seminárske štúdiá v 1991. Aj napriek ukončeným teologickým štúdiám som nemohol ešte zložiť doživotné sľuby, nakoľko som bol iba po prvých sľuboch. Slovenská provincia SVD sa rozhodla ma poslať na dvojročné štúdium kánonického práva do Ríma. Po ukončení štúdií som sa vrátil na Slovensko, kde som 8. septembra 1993 zložil večné sľuby a 23. decembra 1993 bol vysvätený za kňaza. Ako svoje misijné určenie som dostal Slovensko s trojročnou skúsenosťou na Papuí Novej

Naši slovenskí misionári verbisti v Ríme na generaláte Spoločnosti Božieho Slova

Guinei (PNG). V r.1996 som odišiel zo Slovenska do Austrálie na 6-mesačný jazykový kurz angličtiny. Do PNG som priletel 2. júla 1997. Po mesačnom kurze miestneho jazyka Tok Pisin som bol menovaný za kaplána. Po dvoch rokoch ma menovali za farára. Pred ukončením mojej trojročnej misijnej skúsenosti som požiadal predstavených na Slovensku o predĺženie mojej skúsenosti na PNG. Cítil som, že tie tri roky bol veľmi krátky čas na to, aby som mohol vniknúť do reality misijného života. Predstavení súhlasili s predĺžením. V r. 2002 ma provincia PNG poslala na štúdiá do Kanady, ktoré som ukončil v 2005. Po návrate na PNG som pracoval v interdiecéznom seminári, dva roky (2005-2007) ako dekan štúdií a tri roky (2008-2011) ako rektor seminára. Popri tom som v seminári vyučoval sviatosti vo všeobecnosti, sviatosti kresťanskej iniciácie a metodológiu.

Po r. 2010 som cítil potrebu duchovnej aj osobnej obnovy a poprosil som o zmenu misijného určenia, čomu Generalát v Ríme vyhovel. Vo februári 2011 som sa dostal do austrálskeho Melbourne, kde som začal vyučovať sviatosti na YarraTheologicalUnion.

Po r. 2010 som cítil potrebu duchovnej aj osobnej obnovy a poprosil som o zmenu misijného určenia, čomu Generalát v Ríme vyhovel. Vo februári 2011 som sa dostal do austrálskeho Melbourne, kde som začal vyučovať sviatosti na YarraTheologicalUnion.

V júli r. 2012 mi napísal novozvolený Generálny predstavený a poprosil ma, či by som neprijal službu asistenta Generálneho prokurátora. Samozrejme, že táto ponuka ma prekvapila, pretože som si uvedomoval, že určite existujú spolubratia lepšie pripravení ako som bol ja. Ale zároveň som vnímal túto ponuku ako osobnú výzvu, a tiež ako výzvu urobiť čosi viac pre Spoločnosť Božieho Slova. 1. decembra 2012 som pricestoval do Ríma a začal pracovať ako asistent Generálneho prokurátora. 1. mája 2013 som bol menovaný za Generálneho prokurátora našej Spoločnosti.

V čom spočíva moja práca? Je to do väčšej miery administratívna práca. Do mojej kancelárie prichádzajú dokumenty týkajúce sa niektorých našich spolubratov, ktorí sa ocitli v kríze povolania, alebo ktorí zápasia s rôznymi problémami a mojou úlohou je predstavovať ich prípady Vatikánu: najčastejšie Kongregácií pre klérus, Kongregácií pre zasvätený život a Kongregácií pre doktrínu viery.

A čo dodať na záver? Naše misijné pôsobenie nespočíva v tom, ako dokážeme kázať a rozprávať o Kristovi, ale ako ho dokážeme zosobniť v našom živote. To, v čo verí dnešný človek, je osobné svedectvo. A to osobné svedectvo nebude nikdy hodnoverné, ak nebude založené na úprimnej a vrúcnej modlitbe. Len vtedy sa staneme "alterChristus" pre ľudí, ktorým slúžime.

Brat Roman Prcúch SVD

Pracuje v Ríme na generaláte.

P. Juraj Cibula SVD, Rím

Milí priatelia.

Tak ako Boh skrze Ducha Svätého neustále niečo mení a pretvára, tak aj my nezostávame na tom istom mieste, ale sa presúvame sem a tam a postupne starneme. Píšem vám z hlavného mesta Talianska, z Ríma. Po tom ako som dostal transfer späť do talianskej provincie po tom, čo som päť rokov pracoval v našom generálnom dome u verbistov v úlohe údržbára. Tak od septembra minulého roka 2020 som dostal nové zaradenie, ako kaplán vo Farnosti svätého Benedikta, a to o 2 km ďalej od generálneho domu. Je to pre mňa nová úloha a skúsenosť, lebo je po prvýkrát, kde sa nachádzam v malej komunite. Rok sme boli dvaja pátri - ja a páter Vivian z Indie. A prednedávnom nám pribudol náš seminarista Welton z Brazílie, ktorý dokončil teologické štúdiá, a tak sa naša komunita trochu rozrástla. Pre mňa je to prínosná služba byť vo farnosti, a tiež aj pre vierac-

ich, ktorí si prešli takpovediac ťažké obdobie, kde sa farská komunita takrečeno rozpadla. Ľudia sú povzbudení z našej prítomnosti, pretože hovoria, že sme priniesli nového ducha, a tak pomaly sa znova začínajú aktivizovať. Farnosť má okolo 12 tisíc obyvateľov, kde účasť na nedeľných sláveniach je tak okolo 200 ľudí. V máji sme mali prvé sväté prijímanie so 16-timi deťmi a sviatosť birmovania prijalo 12 mladých ľudí. Tak ako je to v Taliansku zvykom, náboženstvo a katechézy deti nemajú v školách, ale na prípravu ku sviatostiam prichádzajú na faru, kde v čase pandémie to bolo tak trochu neorganizované. A to, že prichádzajú na faru nám pomáha lepšie spoznať aj ich rodiny. Po pár mesiacoch účinkovania sa teším, že to tu začalo ožívať. Deti, ktoré sa pripravovali na prijatie sviatosti sa zazačlenili do spoločenstva tým, že sa odvážili k ministrovaniu, čo tu nebolo zvykom. Mali sme len taký menší problém. Nebolo dostatok ministrantských álb, a tak niektoré si aj poplakali. Ale má to pozitívne hľadisko. Deti neprichádzali po začatí svätej omše, ale už pred začatím. Vďaka katechétkam, ktoré sú zapálené, niektoré deti zostávajú po nedeľnej svätej omši na fare, kde sa hrajú a nacvičujú piesne pre nový detský zbor. Už si to aj skúsili naostro, keď mi boli spievať na mojom prvom krste tu v Taliansku. Cítili sa užitočne.

Počas leta sme organizovali rôzne akcie, ako napríklad: pozeranie futbalových zápasov počas európskeho šampionátu, taktiež menšie púte pre ľudí a deti v okolí Ríma. Ale nezabudol som ani na seba. Podľa možností a času si vybehnem na bicykli, takpovediac rozbiť sa, no a nezabudol som na záhradnícke zručnosti. A keďže tu nie je žiadne miesto na sadenie, tak na terase som si urobil takú malú záhradu, kde som dokázal vypestovať v kvetináčoch perfektné rajčiny, papriky, uhorky, fazuľu, baziliko, cukiny, jahody a rôzne iné druhy zeleniny. Bolo by toho veľa čo napísať, ale lepšie vidieť ako počuť, tak ste srdečne pozvaní keď pôjdete okolo. Arrivederci a Roma.

P. Václav Mucha SVD, Nemecko

Komunikácia je mojím poslaním

Pred niekoľkými rokmi zorganizovala Nadácia Konrad-Adenauer z Bonnu tábor pre mladých ľudí. Cieľom tohto tábora bolo aj politické vzdelávanie mladých ľudí. Do tohto mládežníckeho tábora som bol pozvaný, aby som predstavil projekt dobrovoľníckej služby v zahraničí („Mission-araufZeit“) „Misionár na čas“. Postavil som si stánok a označil som ho slovom „misionár na čas“. Istá pani, keď zbadala slovo misionár, pristúpila priamo ku mne a s prísnyim výrazom v tvári mi povedala: „To sa v dnešnej dobe nepatrí. Mali by ste konečne prestať obracať a misionovať ostatných ľudí.“ Táto reakcia ma veľmi potešila, pretože som v nej videl príležitosť vysvetliť, čo rozumiem pod slovom „misia“. Začal som s ňou rozhovor a opýtal som sa jej kto je, čorobí a aké poslanie má v tomto tábore splniť. Potom som sa predstavil ja, kto som

a prečo som tu. Počas rozhovoru sa jej zlé črty z tváre vytratili a zrazu sme sa začali smiať. Na konci som jej povedal: „Teraz sme sa tak pekne porozprávali. Povedali ste mi niečo o sebe a ja som vám povedal niečo o sebe. Bolo to pokojné a úctivé. Takto chápem slovo misia a s týmto pochopením posielame mladých ľudí na misie.“ Jedným zo základných práv človeka je, aby mohol komunikovať, aby mohol svedčiť o tom čo ho podporuje a formuje, akou silou je naplnený, aká nádej ho poháňa, čomu verí a čo žije. Ak sa to deje v úctivej atmosfére, potom je to misia podľa Božej vôle. Úplne sme sa zhodli.

Po dosiahnutí päťdesiatky som sa rozhodol zanechať službu s mládežou a prenechal som sprevádzanie mladých mladším spolubratom. Ja sám som však chcel pokračovať v oblasti, ktorá bola mojim koníčkom už od detstva, a to v oblasti filmovania a fotografovania. Rehoľná spoločnosť mi toto želanie splnila a vymenovala ma za koordinátora komunikácie misijných verbistov v nemeckej provincii.

Žijeme v dobe, keď mediá zohrávajú pri ohlasovaní evanjelia veľmi osobitnú úlohu. Pandémia Corona prispela k tomu, že Dobrá zvesť sa neohlasuje v kostoloch, ale v rôznych médiách, kde filmy a fotografie sprostredkujú jej obsah. Vyžaduje si to veľa fantázie a kreativity, ale zároveň je pre mňa veľkou radostou dávať ľuďom nádej a posilňovať ich vieru takýmto spôsobom. Internet sa tak stal najväčšou misijnou krajinou, kde môžeme byť aktívny.

21. apríla 2021 to bude presne 25 rokov, čo som bol vysvätený za kňaza vo Svetom Augustine. Moja cesta misionára, kňaza a pastora sa začala v kruhu mojej rodiny a rehoľného spoločenstva.

Moji bratia a sestry sa postarali o hudbu pri svätení a biskup Kamphaus mi dal tieto slová, ktoré som si mal vziať so sebou na cestu: „Vták vo vzduchu nemôže spadnúť, pretože žije vo svojom živle, vo vzduchu. Ryba vo vode sa nemôže potopiť, pretože žije vo svojom živle, vo vode.“ Potom položil celému zhromaždeniu otázku: „Čo je živle, v ktorom sa človek nemôže zrútiť a potopiť?“ (Ticho) „Je to Božia láska.“ Tieto slová ma sprevádzajú na mojej ceste a v mojom angažovaní sa ako hlásateľ Dobrej zvesti.

S fotoaparátom sa zameriavam na to, čo je na obraze alebo vo filme podstatné. V snímkach a filmoch, ktoré vytváram, sa snažím upriamiť pozornosť ľudí na živle, ktorý nás živí. Slovom evanjelia odovzdávam hnciu silu Ducha Svätého, aby som svedčil o tom, čo je v živote skutočne dôležité. Kombináciou obrazu, hudby a slova chcem v ľuďoch vyvolať nielen dobré pocity, ale predovšetkým prebudiť a posilniť silu viery.

Na záver môžem o sebe povedať, že som šťastný človek, hlboko veriaci kresťan a nadšený rehoľník, misionár a kňaz. Na tejto ceste som veľmi vďačný všetkým ľuďom, ktorí mi pomohli dosiahnuť tento životný cieľ.

P. Miroslav Kollár SVD, Nemecko

Vyučuje misiológiu na vysokej škole v Sankt Augustíne.

P. Jozef Bištut SVD, Nemecko

Pracuje v Čínskom inštitúte v Nemecku v Sankt Augustíne.

P. Roman Pecháček SVD, Nemecko

V súčasnosti pracuje vo farnosti v Drážďanoch v Nemecku.

P. Gašpar Habara SVD, Írsko

Milí priatelia.

Srdečne všetkých pozdravujem zo zeleného ostrova. Čo sa týka môjho misionárskeho pôsobenia tu v Írsku, pandémia sa ma dotkla oveľa hlbšie, nakoľko som bol preložený od septembra minulého roka na nové pastoračné miesto, na faru pri Katedrále Nanebovzatia Panny Márie v mestečku Carlow. Predtým som pracoval vo Farnosti sv. Brigity v KildareTown celých 12 rokov. Pandémia bola ťažká pre všetkých, nielen pre nás misionárov. V mojom prípade išlo o to, že som nepoznal mojich nových farníkov a ani oni nepoznali mňa. Mali sme tvrdý lockdown opäť, keď som sa nestihol ani vybaľiť. Nemal som možnosť nadviazať kontakty s ľuďmi osobne, a tak mi zostávalo iba veriť, že čoskoro sa to pominie a ja môžem naplno začať svoju pastoráciu. Venovať sa školám, nemocniciam, službe v Katedrále, vysluhovaní sviatostí, vysluhovať slovenské sväté omše a spolupracovať s miestnym klérom. Bohužiaľ, všetko sa oneskorilo. Dobrá správa je, že sa uvoľňujú reštrikcie a opäť môžeme otvoriť Katedrálu pre verejné bohoslužby s obmedzeným počtom veriacich. Od prvého lockdownu je to už skoro 20 mesiacov.

Pre mňa nastala nielen zmena miesta pôsobenia ale hlavne tímu, kde sme nepoznali jeden druhého. Nový tím, ktorého súčasťou som teraz aj ja, je zostavený z troch kňazov, jedného diakona a pastoračného asistenta. To je hlavný farský pastoračný tím pri Katedrále, ktorý má na pomoci ďalších laikov - dobrovoľníkov. Dvaja verbisti a jeden diecézny kňaz bývame v jednom dome v Presbytery a zdieľame spoločné priestory. Hneď vedľa nás zhruba 50 metrov v tom istom dvore je rezidencia nášho diecézneho biskupa. Diecéza Kildare and Leighlin má 56 farností. Ja sa tu cítim skoro ako doma. Jeden rok som pracoval v Dubline a ďalšie roky už v tejto diecéze.

Poznám skoro všetkých kňazov a diakonov, ale aj laických spolupracovníkov. Poznávam lepšie aj biskupa, nakoľko teraz je aj môj sused.

Teším sa, že zajtra už máme viac slobody a môžeme cestovať aj do iných okresov. Máme asi 20 krstov detí, ktoré sa preložili kvôli lockdownu na neskôr, a pár sobášov, čo nás ešte čaká.

Samozrejme, že počas pandémie a lockdownu sme slúžili pravidelne omše viaWebcam, ktoré sú už skoro v každom kostole alebo catholic kanál pre významné sviatky alebo udalosti diecézneho rozsahu. Pre mňa to bol čas, keď som sa mohol viac a lepšie venovať službe Božieho Slova a príprave kázni. Ľudia nás sledovali z ich domovov a dávali nám aj spätnú väzbu. Za čas sme si museli zvyknúť na iný spôsob ako byť Cirkvou, spojení skôr virtuálne ako fyzicky počas slávení svätých omší. Bola to tiež dobrá skúsenosť ako byť kreatívny v čase, keď sme na to neboli vôbec pripravení. Mňa osobne tento čas dal veľa. Mohol som sa lepšie poznať ako zvládam takúto skúšku, moju trpezlivosť, rešpekt a úctu k iným, súcit s trpiacimi, chorými a osamelými, vernosť v povolani, vlúdnosť, láskavosť, dobrota srdca atď... Mal som viac času na modlitbu, meditáciu aj kontempláciu...

Ja pevne verím, že nás vedie Kristov Duch, Ježiš kráča s nami a dodáva nám odvahu ako svojim učeníkom, keď sa zľakli rozbúreného mora a silnej víchrice. Ježiš nás oslovuje ako vtedy svojich učeníkov: „Čo sa tak bojíte? Ešte stále nemáte vieru?“ (Mk 4,35-41).

Pane, posilni našu krehkú a nestálu vieru v Boha aj v tejto ťažkej skúške pandémie Covid 19.

Ďakujem zo srdca všetkým Vám, čo sa modlíte za misionárov, podporujete misijné diela a prinášate aj nemalé obety, aby sa Božie kráľovstvo mohlo ohlasovať do všetkých končín zeme. Nech Vám to dobrý a láskavý Boh štedro odmení, dobrým zdravím a pokojom.

P. František Juhoš SVD, Maďarsko

Nedovoľme, aby vzťahy zanikli!

„...ak niekto uverí prijme a Boha do svojho života, v jeho živote sa veľa vecí začne meniť; má iný vzťah k rodine, práci, uzdraví sa od závislosti. Kto vykročí na ceste viery, život takého človeka sa stane krajším“. (Dr. SzékelyJános, diecézny biskup v Szombathely).

Do dediny Köröm som sa dostal ako farár roku 2016. Táto dedina sa nachádza pri meste Miskolc, asi 100 km od Košíc. Okrem dediny Köröm nám patria ešte štyri dediny: Girincs, Sajóhídvég, Kiscsécs a Keszyéten. Keď som sem prišiel, môžem povedať, že som už našiel „vyšľapanú cestu“. Ved' predtým tu 5 rokov pracoval dnes už zosnulý páter Modestus Lando a 3 roky páter Lourdu Chavvakula.

Vo farnosti už fungovala katechéza dospelých. V sobotu boli sv. omše pre našich rómskych veriacich a existovala aj modlitbová skupina našich rómskych veriacich. V dedinách Köröm, Girincs a Kiscsécs boli aktívne aj detské misijné spoločenstvá s mnohými dobrovoľníkmi, ktorí nám pomáhali. Založili sme modlitbové spoločenstvo Cursillos. Viacerí manželstvá, ktorí absolvovali Cursillos, si dali do poriadku svoje manželstvá aj po cirkevnej stránke. Fungovali aj dve skupiny po škole (afterschool program). Mali sme aj veľa hodín náboženstva, a popritom sme samozrejme vykonávali svoje ďalšie dušpastierske služby.

Od septembra 2017 sa štátna základná škola stala cirkevnou školou. V dedine Girincs sa škôlka stala cirkevnou už v čase, keď tu účinkoval Páter Modestus.

S mojím súčasným kaplánom pátrom Albertom NgambaMungwalom, máme veľmi veľa hodín náboženstva. A tak aj pomocou vyučovania sa snažíme sprostredkovať vieru deťom, aby prijali Boha do svojho, ako to hovorí aj otec biskup Székely János, a aby sa ich život vyvíjal inakšie. Toto je naším cieľom pri vyučovaní náboženstva. Dúfame, že sa v živote nestratia tie deti,

ktoré berú svoju vieru vážne, a budú sa vedieť lepšie zariadiť do každodenného života.

Žiaľ, kvôli pandémie sa neuskutočnilo veľa takých programov, ktoré naši rómski bratia očakávajú každoročne, ako napr. Svetový deň Rómov, sviatok bl. Ceferina a veľa iných akcií. Teraz sa môžeme s deťmi stretávať iba v škole, a toto musíme dobre využiť, aby naše vzťahy s nimi zostali. Neboli by sme radi, keby tieto vzťahy zanikli, nakoľko sme vo vzájomných stretnutiach obmedzovaní.

Čo je však upokojujúce, že väčšina ľudí neprepadla panike. A v skutočnosti ani nemusíme upadať do paniky, veď sme v rukách Božích. Niekedy aj mňa sa zmocnia zmiešané pocity. Ak sledujem alebo čítam správy, mám pocit, že celú situáciu všetci musíme brať vážne; podľa možnosti zachovať usmernenia a obmedzovať kontakty. Ale sú situácie, kedy treba ísť, napr. na náboženstvo do školy, pohreby alebo iné úradné veci atď.

V mojom okolí veru sú ľudia, ktorí žijú v hraničnej chudobe, a pomáhame im aspoň potravinami. Máme dobrodincov z Rakúska, ktorí nám pomáhajú potravinovými balíkmi a oblečením. Deťom zvykli na Vianoce priniesť ich potrebám primerané dary a pomáhajú svojimi darmi aj v rámci programu hospodárenia v záhrade. Tí, ktorí obrábajú svoje záhrady, na jar dostanú semenka, paradajkové a paprikové sadenice. Aj takto ich učíme, aby videli zmysel svojich prác a tešili sa z dosiahnutých výsledkov.

Dúfame, že po skončení pandémie všetko môžeme znovu rozbehnúť! Budeme sa môcť znovu slobodne a bez strachu stretávať, a osobne byť prítomní v živote druhých. A to nielen pomocou internetu, ale aj osobnými stretnutiami.

P. František Juhoš SVD

P. Marcel Martinko SVD, Francúzsko

Pracoval niekoľko rokov na Madagaskare a momentálne pôsobí v Paríži.

P. Peter Kubík SVD, Rakúsko

Volám sa Peter Kubík a pracujem ako Európsky zonálny koordinátor. Spoločnosť Božieho Slova je celosvetová misijná kongregácia, čiže vo svojom čase bolo potrebné vytvoriť 4 zóny – Európa, Afrika, Panam(-Severná, Stredná a Južná Amerika) a Aspac (India a Ázia – Filipíny, Indonézia, Austrália a mnohé ďalšie krajiny). Tieto zóny medzi sebou spolupracujú a sú riadené z Ríma, kde je Generálne vedenie SVD.

Niekoľko slov o mne. Pochádzam zo Slovenskej Vsi, okres Kežmarok. K verbistom som vstúpil ešte počas teologických štúdií v seminári v Bratislave. V tom čase, v roku 1988, bol na Slovensku iba jeden seminár. Komunistický režim kontroloval počet seminaristov a kňazov. Po Nežnej revolúcii, v roku 1989, som zložil rehoľné sľuby a pokračoval v rehoľnej a misijnej formácii. Študoval som v Poľsku, v našom misijnom dome v Pieniežne. Pokračoval som v Taliansku, v Ríme na Gregorovej univerzite. Večné sľuby som mal v roku 1993 a kňazskú vysviacku som prijal z rúk arcibiskupa Jána Bukovského SVD v rodnej obci v roku 1994.

Pracoval som na Slovensku v rôznych diecézách ako správca farnosti a zároveň som prednášal filozofiu na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity so sídlom v Bratislave. Bol som rektorom v našom seminári v Bratislave – Petržalke. Niekoľko rokov som pracoval v Provinciálnej rade a taktiež ako provinciálny sekretár v Nitre.

V októbri 2019 ma P. Paulus Budi Kleden – generálny predstavený SVD menoval za Európskeho zonálneho koordinátora.

Drahí misijní dobrodinci.

Na začiatku tejto správy o vyúčtovaní peňažných prostriedkov, napriek tomu, že sme tu mali Corona krízu, ktorá zamávala aj s nami, sa vám chcem čo najsrdečnejšie poďakovať za vašu ochotu pomôcť a podporiť misijnú prácu bratov a sestier v misiách.

Vďaka vašim milodarom sme v tomto roku podporili viacero projektov.

Do africkej Angoly sme zaslali 32 356 €. Išlo o podporu stavby 2 pastoračných centier, ktoré chýbali k už dostavaným novým kostolom. Z týchto peňazí išlo aj na zakúpenie príslušenstva: ako stoly, stoličky, police na materiál, tabule, knihy, zošity a písacie potreby. Z týchto peňazí išlo 13 200 € na pomoc chorým na lepru.

Do provincie Bangladéš išlo 8 426 €. Peniaze boli použité na formáciu 30-tich katechétov: zakúpenie materiálu na vzdelávanie, niekoľkodňové sústredenia v oblasti katechetizácie. V niektorých oblastiach im bola darovaná finančná podpora aj na zakúpenie príslušenstva do ich centier.

Do Bolívie bola zaslaná suma 21 234 €. Táto suma bola prerozdelená do 5-tich miest, ktoré išlo na formáciu katechétov, katechetizujúcich, príslušenstva do pastoračných centier, niekoľko desiatok kusov Biblie a katechizmu pre rodiny, ktoré sú odkázané na takúto pomoc.

Do Botswany bolo zaslaných 21 234 €. Peniaze boli prerozdelené do 6-tich projektov: zakúpenie generátora

na výrobu elektriny v jednej komunite, kde žije približne 40 rodín, keďže niekoľkoročný používaný sa im definitívne pokazil. Ďalej na formáciu v oblasti JUPIC – „Spravodlivosti a pokoja“, zakúpenie zariadenie pre pastoračné centrá, ďalej na zakúpenie príslušenstva do kuchyne, pre potreby sociálne slabších rodín, sociálne zabezpečenie detí, zakúpenie Biblií a iných pastoračných pomôcok.

Do Kene išlo 16 324 €. Tieto finančné prostriedky boli prerozdelené do 3 miest, kde pracujú naši spolubratia v odľahlejších častiach farností. Išli na pastoračné prostriedky, pomoc chudobným rodinám ocitnutým na pokraji spoločnosti, na zakúpenie materiálu v poľnohospodárstve ako menší traktor, na formáciu v oblasti environmentalistiky a na potrebný materiál. Taktiež išlo na sociálny fond pre deti, aby im bola zabezpečená zdravotná starostlivosť.

Do Angoly- Luandy bolo potom ešte neskôr zaslané 22 617 €. Tie boli a sú použité na niekoľko mesačné platby základných potrieb ako strava a bývanie pre našich 30-tich formujúcich sa spolubratov a pre troch formátorov v ich formačnom dome. 21 323 € išlo na zakúpenie pastoračných pomôcok pre 8 spolubratov, ktorí pracujú vo farskej pastorácii a finančná situácia im nedovolila nakúpiť základné veci. Ďalších 22 457 € bolo použité na zakúpenie prostriedkov na formáciu: dostavba pastoračného centra a do 7-mich farností, kde pracujú naši spolubratia bola suma prerozdelená na fyzické prežitie misionárov.

Do Indie išlo 3 584 €. Bolo to použité do centra „Svetovej kultúry SVD“ v rámci zahraničnej podpory a na materiál na zaobstaranie formácie pre 30-tich formujúcich sa katechétov.

Na Filipíny bolo zaslane 2 000 € nášmu pátrovi zo

Slovenska, ako spoluúčasť na stavbe Pastoračného centra.

Do Kuby putovalo 10 000 € našim trom misionárom, ktorý tam pôsobia niekoľko rokov na dostavby kostolov a ich zariadenie.

Spoločnosť Božieho Slova

sa Vám všetkým darcom, chce čo najsrdečnejšie poďakovať za vašu pomoc a podporu. Ide o naozaj štedrú finančnú pomoc, ktorú nám preukazujete, a ktorá je veľkou pomocou našim spolubratom SVD a sestram SSpS v misiách, aby sa misijné dielo, začaté v našej Spoločnosti skrze nášho zakladateľa sv. Arnolda Janssen a z vnuknutia Ducha Svätého, rozširovalo tam, kde pracujeme. Nech vás i vaše rodiny dobrotivý Boh sprevádza a požehnáva. Nemôžeme zabudnúť a poďakovať vám aj za vaše modlitby, bez ktorých by sme boli slabí.

Za všetkých dobrodincov a podporovateľov SVD sa mesačne slúži 10 sv. omší.

Veľká vďaka.

Misijná rodina Spoločnosti Božieho Slova (MRSVD)

Už nejaký čas existuje na Slovensku laické spoločenstvo pri Spoločnosti Božieho Slova. Misijná rodina (MR) je teda spoločenstvo laikov, ktorí na báze dobrovoľnosti spolupracujú s misionármi Spoločnosti Božieho Slova (SVD). Víziou misijnej rodiny je: „V každodennosti žiť a hlásať evanjelium a naplňať misijnú myšlienku Cirkvi.“ Celá Cirkev je misionárska, keďže prijala od Krista poslanie evanjelizovať, aby tak každý človek poznal Krista a žil podľa evanjelia spoločensvo s ním. A na týchto myšlienkach sv. Arnold Janssen, náš zakladateľ budoval a bol iniciátorom rôznych aktivít. Jednou z týchto aktivít bolo, aby viac vzbudzoval povedomie a zodpovednosť za misie vo svete. Bol si vedomý, že Boh povoláva každého, kto otvorí srdce, aby sa evanjelium šírilo čím ďalej. Založil seminár, vydával časopis Malý posol Božského Srdca, aby vzbudzoval záujem aj medzi laikmi. A takto získaval väčšiu aj finančnú podporu pre misie. Začal organizovať duchovné cvičenia pre laikov aj zasvätených, na ktorých ich sám sprevádzal. A takto v mnohých krajinách povedomie o misiách začalo rásť a vznikali pri našich domoch spoločenstvá laikov, ktorí obetujú svoj život na to, aby sa misijná myšlienka šírila do celého sveta. Na Slovensku už existuje niekoľko skupín misijnej rodiny, ktoré pomáhajú svojimi modlitbami všetkým misionárom a misionárkam, či už pracujúcim doma alebo v zahraničí. Títo laickí misionári chcú sprostredkovať ľuďom misijnú myšlienku a mať účasť na misii Spoločnosti Božieho Slova svojou duchovnou i praktickou pomocou. Zohrávajú dôležitú úlohu v oblasti podpory záujmu o zahraničné misie v rámci svojich farností, pomoci chudobným, starostlivosti o chorých a ľudí na okraji spoločnosti, v modlitbovom patronáte nad jednotlivými misionármi, v organizovaní pomoci pre misijné projekty a v modlitbe za kresťanskú Európu a celý svet. Vieme, že všetci členovia Cirkvi majú účasť na tejto misii, svedectvom kresťanského života a skutkami vo svojej rodine, v práci a vo svojom okolí ohlasujú iným Ježiša Krista. Takto sa každý pokrstený

Mnoho skutočností je v našom svete neviditeľných. Hoci ich nevidíme, predsa ovplyvňujú náš život i svet. Až vo večnosti sa dozvieme o mnohých neznámych hrdinoch, ktorí tento svet posúvali dopredu. Pri uvažovaní o tom, kto pracuje pre ohlasovanie evanjelia, pre misie môžeme menovať konkrétnych ľudí, misionárov, kňazov, katechetov. Hovoríme o ich obetavosti, čo všetko spravili pre misijnú činnosť. Blížime sa k roku 2023, v ktorom uplynie 100 rokov, ako prišli prví misionári Spoločnosti Božieho Slova na Slovensko a neskôr i do Čiech. Pri tejto príležitosti budeme hovoriť o zakladajúcej generácii misionárov o tých, ktorí pôsobil na Slovensku i ktorí odišli a pôsobili ako misionári po celom svete. Znova si pripomenieme ich činnosť, obetavosť, prácu i ovocie ich služby. Nechceme a nesmieme však zabudnúť na tisíce skrytých, neznámych, vďaka ktorým mohli urobiť to, čo spravili.

Strom nemôže rásť a žiť bez koreňa. Ten mu prináša nielen živiny, ale ho drží, aby sa nevyvrátil. Vy ste pre nás a pre Cirkev a pre misie takými koreňmi. Aby práca misionárov priniesla ovocie, aby splnili poslanie, ktoré im Boh zveril, musí na nich spočinúť požehnanie Božie. Vy im ho vyprosujete a prinášate obety, aby vyrástlo ovocie z ich práce. Všetci dobre vieme, že človek môže robiť a dokonca i veľa, ale ak nedá Boh vzrast, všetka jeho práca je zbytočná. Vaše neviditeľné a skryté modlitby a obety sú viditeľné na ovocí práce misionárov. Misionári by nám vedeli rozprávať, čo znamená pre nich modlitba, ako cítili, že sa za nich niekto modlí. Koľko ťažkých komplikovaných situácií sa im podarilo vyriešiť. Za tým bola vaša modlitba. Slovensko sa zaradzuje a stále patrí medzi krajiny, ktoré prináša aj veľkú materiálnu podporu pre misie v prepočte na obyvateľa. Aj keď vieme, že peniaze nie sú všetko, predsa sú potrebné pre vzdelávanie i udržovanie života misionára. Je prirodzené že sú potrebné prostriedky na živobytie misionára, na jeho cestovanie po misijných staniciach. V jednej krajine som počul o zaujímavej iniciatíve „bochník chleba pre misionára.“ Ľudia obetujú denne, koľko stojí jeden chlieb. Táto symbolická suma, slúžila na udržovanie misionára. Taktiež vzdelávanie katechetov, učiteľov, to všetko si vyžaduje finančné prostriedky. Koľko detí, mladých ľudí v misijných krajinách dosiahlo vzdelanie vďaka podpore vás mnohých známych i neznámych dobrodinčov. Poznáme všetci udalosť z evanjelia, keď Ježiš chváli chudobnú vdovu za halier, ktorý vhodila do chrámovej pokladnice. Bolo to v očiach ľudí málo, ale bolo to veľa v očiach Božích. Spomínam si veľmi milo na školské sv. omše na Filipínach. Aspoň raz za mesiac bola sv. omša pre študentov v areáli školy. Bolo pekným zvykom, že prinášali niečo na obetovanie ako obetný dar. Najčastejšia bola ryža. Deti prinášali za hrst-dve ryže. Na prvý pohľad smiešne a málo. Ale bolo to zo srdca. A na

druhej strane aj toto sa pri tom množstve detí stalo veľkým prínosom. Nazbieralo sa aj toľko, že sme mali dostatok na živobytie a mohli sme sa i podeliť s inými.

Vieme, že my nevyriešime sociálne problémy vo svete. Ani nezabezpečíme vzdelanie všetkým deťom na svete, neodstránime hlad a podobne. Čo však môžeme urobiť je podeliť sa s tým, čo máme. Aspoň niekto dostane knihu do ruky, alebo sa vzdelá učiteľ, ktorý bude vedomosťi odovzdávať ďalej. Pomôžeme vo formácii katechéty, ktorý bude formovať vo viere ďalších, či dokonca cez neho sa niekto dostane k duchovnému povolaniu.

Býva zvykom, že sa modlime za bohoslovcov, za tých, ktorí sa pripravujú na svoje duchovné povolanie. Robíme to tak, že si ich adoptujeme. Ako sa tešíme, keď je vysvätený. Hoci je to dôležitá etapa v jeho živote, predsa to hlavné a najťažšie ešte len začína. Pokračujme v našej modlitbe, aj keď je už vysvätený. Zoberme si patronát za niektorého misionára. Sprevádzajme ho ako dobrí spolupútnici, aby sme mu vyprosovali zdravie, silu, trpezlivosť ale i to aby jeho činnosť bola požehnaná ovocím. Ako dobre padne misionárovi, keď vie a cíti, že sa za neho niekto modlí. Nie je sám. Cíti sa ako vyslanec spoločenstva, ktoré sa za neho modlí.

Charakteristickým znakom kresťanstva je spoločenstvo. Spoločenstvo založené na láske. Láske praktickej, konkrétnej. Misionár je vyslaný Cirkvou, je vyslaný i komunitou, v ktorej vyrástol a tými, ktorí sa za neho modlia. Je stále spojený s nimi spojený a oni s ním.

Pre veriaceho človeka je prirodzené, že chce, aby sa viera šírila. Odovzdávanie viery je taktiež znakom mojej živej viery. Chcem niečo urobiť pre to, aby sa ohlasovalo evanjelium. Mám záujem o spásu blížneho.

Ďakujem vám za to, čo robíte pre spásu mnohých neznámych po celom svete. Za to, že pomáhate misionárom pri ohlasovaní evanjelia a aj za to, že stojíte pri nich. Vďaka vašej obetavosti, veľkodušnosti sa radostná zvesť môže šíriť. Keď si budeme pripomínať a ďakovať za sto rokov našej prítomnosti na Slovensku a v Čechách, nechceme a nesmieme zabudnúť a poďakovať sa práve vám za všetko čo svojou modlitbou, obetavosťou i podporou robíte pre misie i pre našu prácu tu.

P. Pavol Kruták SVD, provinciál

Rok sv. Jozefa

Svätý Otec František vyhlásil 8. decembra 2020 osobitný Rok sv. Jozefa, pričom jeho vyhlásenie sprevádzalo vydanie apoštolského listu Patriscorde (S otcovským srdcom).

8. december nebol náhodne vybraný dátum, nakoľko práve 8. decembra 1870 pápež Pius IX. vyhlásil svätého Jozefa za patróna celej Cirkvi. S apoštolským listom Patriscorde vydala Apoštolská penitenciária i dekrét, ktorým sa na obdobie slávenia Roka svätého Jozefa, udelili mimoriadne odpustky. Vo svojom apoštolskom liste opisuje pápež František postavu sv. Jozefa ako „milujúceho otca“, „nežného a láskavého“, „poslušného“, „prijímajúceho“, „tvorivo odvážneho“, „pracovitého“ a ako toho, ktorý sa síce nachádza „v tieni“, ale je tak veľmi dôležitý.

I pandémia COVID-19 dala svetu možnosť pochopiť dôležitosť obyčajných ľudí, ktorí ďaleko od svetiel reflektorov každý deň uplatňujú trpezlivosť, vstúpajú nádej a zasievajú spoluzodpovednosť. A práve takým sa stal aj sv. Jozef, ktorý bol mužom každodennej diskretnej a skrytej prítomnosti v Božom pláne. Sv. Jozef prijal svoje „otcovstvo“, keď „urobil zo svojho života dobrovoľné obetovanie sa v láske vložené do služby Mesiášovi“. I preto sa k jeho postave v dejinách kresťanstva vždy vzťahovala veľká úcta. Práve v tomto svojom pestúnovi, ktorý prijal rolu otca mohol malý Ježiš vidieť „nežnosť Boha“. Jozefovo otcovstvo sa prejavuje aj v poslušnosti Bohu, kedy prijatím roly pestúna chráni Máriu a Ježiša a učí ho „konať Božiu vôľu“, spolupracujúc na „veľkom tajomstve Vykúpenia“. Zároveň je Jozef „otcom v prijímaní“, pretože „prijíma Máriu bez podmienok“. To je dôležité gesto i dnes, vo svete „v ktorom psychologické, slovné a fyzické násilie na žene je evidentné“. Práve Jozef, ženích Panny Márie, je ten, ktorý dôverujúc v Pána prijíma aj udalosti, ktorým nerozumie s „odvahou a silou“. A práve skrze túto postavu biblických dejín nám Boh opakuje „Nebojte sa!“, pretože „viera dáva význam každej udalosti, radostnej či smutnej“. Bezpodmienečné prijatie, ktoré sa napĺňa v Jozefovi „nás pozýva prijímať druhých bez vylučovania, takých, akí sú“, so „záľubou pre slabých“.

Patriscorde predstavuje „kreatívnu odvahu“ svätého Jozefa, ktorý „vie premeniť problém na príležitosť tým, že vždy dáva na prvé miesto dôveru v Božiu prozreteľnosť“. On čelí konkrétnym problémom svojej rodiny, presne tak, ako iné rodiny sveta (zvlášť vnímajúc podobnosť s rodinami migrantov). Ako ochranca Ježiša a Márie „nemôže nebyť ochrancom Cirkvi“, jej materstva a Kristovho tela, kedy sa každý núdzny stáva „Dieťaťom“, ktoré Jozef chráni. On je nám všetkým vzorom, ako máme „milovať Cirkev a chudobných“.

Jozef je povolaním poctivý tesár, ktorý učí tomu, akú „hodnotu, dôstojnosť a radosť“ znamená „jesť chlieb, ktorý je ovocím vlastnej práce“ a zároveň, ako „je potreb-

né chápať zmysel práce, ktorá dáva dôstojnosť“. Pápež František nás vyzýva, aby sme „znovu objavili hodnotu, dôležitosť a potrebu práce“, a takto aby sme dali svetu „zrod novej normálnosti“.

„Otcom sa človek nerodí, ale sa ním stáva, keď sa ujíma starostlivosti o dieťa“ a keď preberá zodpovednosť za jeho život. Žiaľ, v súčasnej spoločnosti sa často „deti zdajú byť sirotami bez otcov“. Šťastie Jozefa spočíva v „v sebadarovaní“, nikdy nie je znechutený a vždy dôverujúci. Zostáva v tichu, bez sťažovania sa ako pokorný a pozorný otec – pestún.

Rok sv. Jozefa začal 8. decembra 2020 a potrvá do 8. decembra 2021, v tomto čase je možné získať i úplné odpustky, ktoré sa udeľujú za bežných podmienok (sviastná spoveď, eucharistické prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca) tým veriacim, ktorí sa s duchom strániacim sa akéhokoľvek hriechu zúčastnia na prežívaní Roka sv. Jozefa pri určených príležitostiach a určeným spôsobom.

Odpustky je možné získať tak, že budeme aspoň 30 minút meditovať o modlitbe Otčenáš alebo sa zúčastníme na duchovnej obnove trvajúcej aspoň jeden deň, ktorej súčasťou je meditácia o sv. Jozefovi. Získať ich môžu získať tí, ktorí podľa príkladu sv. Jozefa vykonajú telesný alebo duchovný skutok milosrdenstva.

Získať ich môžu i rodiny a snúbenci, ktorí sa budú spolu modliť ruženec alebo tí ľudia, ktorí denne zverujú svoju činnosť do ochrany sv. Jozefa a každý veriaci, ktorý bude modlitbami prosiť o príhovor remeselníka z Nazareta, aby ten, kto hľadá prácu, mohol nájsť zamestnanie a aby práca všetkých bola dôstojná.

Úplne odpustky získajú aj veriaci, ktorí sa na príhovor sv. Jozefa budú modliť za Cirkev trpiacu prenasledovaním zvonka či zvnútra a za kresťanov, ktorí znášajú akúkoľvek formu prenasledovania. Ak patria k latinskému obradu, urobia tak Litániami k sv. Jozefovi, v prípade byzantského obradu Akatistom k sv. Jozefovi (alebo jeho časťou), prípadne inou modlitbou k sv. Jozefovi vlastnou ich liturgickej tradícii.

Penitenciária zároveň v dňoch 19. marca (sviatok sv. Jozefa, ženícha Panny Márie),

1. mája (sviatok sv. Jozefa robotníka), na Sviatok Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa (27. december), v Nedeľu sv. Jozefa (podľa byzantskej tradície), v 19. deň každého mesiaca a v každú jednu stredu (deň zasvätený pamiatke svätca podľa latinskej tradície) umožňuje získať úplne odpustky veriacim, ktorí sa pomodlia akúkoľvek legitímne schválenú modlitbu alebo úkon úcty ku sv. Jozefovi (napr. „K tebe sa utiekame, sv. Jozef“).

V kontexte aktuálnej celosvetovej pandémie COVID-19 sa dar úplných odpustkov osobitne rozširuje na seniorov, chorých, zomierajúcich a na všetkých tých, ktorí z oprávnených dôvodov nemajú možnosť vyjsť z domu a ktorí s duchom vzdialeným od akéhokoľvek hriechu a s úmyslom splniť, hneď ako to bude možné, tri bežné podmienky, doma alebo tam, kde sa povinne zdržiavajú, vykonajú zbožný skutok na počesť sv. Jozefa – útechy chorých a patróna dobrej smrti – obetujúc s dôverou Bohu bolesti a problémy svojho života.

P. Tomáš Gerboc

MISIONÁRI VERBISTI pracujú vo viac ako 80.krajinách. Túto misiu vo väčšine krajín môžu vykonávať aj vďaka Vám a ostatným dobrodincom.

Ak chcete **PODPORIŤ** misie, misijné projekty a prácu misionárov, môžete tak urobiť šekom alebo na číslo účtu, s heslom „**DAR NA MISIE**“.

Číslo účtu: SK95 0900 0000 0050 2911 5971